

Иван Василевски

ЛУБ "БЛАГОЈ ЈАНКОВ-МУЧЕТО" СТРУМИЦА

С 821.163.3-1
ВАСИЛЕВСКИ ИВАН
Одмеѓување на светот

100066707

COBISS ☉

ОДМЕЃУВАЊЕ НА СВЕТОТ

ДИЈАЛОГ

ИВАН ВАСИЛЕВСКИ

ОДМЕЃУВАЊЕ НА СВЕТОТ

(поеми)

Едиција
СОВРЕМЕНА МАКЕДОНСКА ПОЕЗИЈА

Уредник
Веле Смилевски

Ликовно-графички уредник
Тони Лика

Идејно решение на корицата
Смилја Василевска

Дизајн на корицата
Томе Табанов
Графосервис - Струмица

© ДИЈАЛОГ
ЗДРУЖЕНИЕ ЗА УМЕТНОСТ
И КУЛТУРА НА ЖИВЕЕЊЕ

*Ова издание финансиски го помогна Министерството за
култура на Република Македонија*

ИВАН ВАСИЛЕВСКИ

**ОДМЕЃУВАЊЕ
НА СВЕТОТ**

(ПОЕМИ)

ДИЈАЛОГ

ПОВЕЈ ВО ТИШИНАТА

*(Среќата не ни е понудена
во нејзините високи траења,
туку во гибелна канија,
како миг на ганглива мрчка)*

1.

Во далечните бродови на почетокот
допловија незнајни времиња
и би незнајна празнина
А отпосле би бела светлина
и зацари Градителот на гневот
севремен и вечен во испраќањето
човеково. Ете, дојдоа рацете
на неговите тажалки
и очите на нашите повереници
И сè му се покори на спокојот

Тишино прстонародна и таинствена
како храм од диви несознанија
Ни морето има брег да сонува
кротка крв што ќе ја скараат
подземните флоти на казните
Ни небото има знаменија да управува
со пловидбите на сите магии
и пророштва. Ни каменот има
форма, ни песната тело
Домовите наши да се свртат
кон Громот на судбините

ХОР

Тука свездите војуваат
за знаењата на пророците
И тука Историјата ги убедува
коњаниците на огнот
дека заради скржавоста на боговите

Земјата ќе ја намразат проклетства
и оти во нивниот заговор е стравот
да не се запали судбородот
на Тишината и да не се открие
срамот на светлината

Тишино тајна како почетокот
на сите вонземски движења
Бела како битка
и слепа како стихија
Рожбо богодана со панцирни
гробници на лицето
Низ тебе се озарија сите прасудбини
и сите предистории
И во тебе ќерките дивјачки
се оплодија со други вистини
А кога творците на мудроста
ги облагородија дивјаштвата,
во ноќта на човештвото се отвори
Долината на кралевите
како гола жена и како наследник
на смртните огнови

2.

О Тишино правселенска и несознајна
На твоите кули високи како ветувања
и во дворовите долги како патувања
би светлост и би блесок
во буђењето на жената
Би светлост во ветената задужбина
како лузна во летописот на круноносците
Би силна светлост
И би народ

ХОР

На лицата испоснички се огласија
далечните бродови на почетокот

Отаде Земјата намразена
во камените градби човекови
сонот би конак
во кој виорките започнаа свадба
на водите од Мудроста

Тврдино кнежева што бродиш од Исток
и Тишино застаната меѓу алгите
на нашите жалосници
Ти пред нас како непресушна тајна
низ глумите долини на вистината
и ти зад нас како самотен брег
на големите измами
Ете, дојдоа момите скротени во кафез

од ѕвездени милувања како
паштерки boleжливи и посрамотени
Дојдоа црни и те разделија
како орсија од темнината
А беа збрложени и те измамија
во skutовите прелјубнички
Се намножија голи за да го поведат
твојот народ на похотливи грабежи,
та отпосле измислија бели градови
во кои ти судат за лекоумност

О Тишино благословена и покаена
во срцата на нимфите
и свечена во твоите невидливи походи
Мудреците како кормилари на власта
му се поклонија на твоето царство
во кое палмите везат
зелени музи и горчини
Тажеа само славољубните војски
во чии крунисувања
се усидри замокот на тајните

3.

Судбино оплакана врз платната
на нашите белолики посестрими
и крената во нашите скитања
како востание врз широките
колкови на жената
Дојдоа херувимите да се помолат
за одржување на годишните гозби,
а не беа чуени ни од храмот веророден,
ниту во дивите знаменија на сфингите

ХОР

Песната нека ги озари нашите бели
мумии во напивката на небото
и ветерот нека ги успие нашите бродоломи
на периферните шуми од тагата

Видовме како жреците ги переа знамињата
на своите колебливи воини
и чувме како водите ја крунисаа победата
врз престолот на минливоста
Спиевме заедно по номадските ливади
и на еленски кожи ги милувавме
најженските блаженства на горјанките
А кошмари носевме во сонот
како ослепени водачи
во големите светилишта на тажалките
за да не дотечеме во долините на очајот
Убавината беззаветно ја оплакувавме
низ налетот на ордите

и народот блудеше по нагонот
на племенските танцови,
а шутот што го испративме да ги спознае
убавините на кралските ќерки
се врати да ги освои нашите љубопитства
О глупост возвишена во својата
паганска горопадност
Кралицата не ги признала нашите
прстени, зашто била стаписана
пред образот на кармата
и била разголена, била разголена
како тагогром во бакарните
осилки на житото
Гола да ги бакнува дланките на људот

ХОР

Песната нека ги озари нашите бели
мумии во напивката на ветерот
и нека ги успие нашите бродоломи,
та само Тишината нека легне
врз топлите жици на харфата
како судбогласник на робот
и пред вратите на иноверните
прекројувања на светот,
а во трагедијата на делбите и преселбите
нека ја најде нашата земја
што во очите на копјата ја видовме
осудена на предавства и заборав

Од Градителот на гневот до вас бездарни
во горкиот бујак на просторот
и тихи во аскетскиот неврат на времето:

Јас сум цареубиец, о жено висока
и огнолика во љубењето
Жено разгорена како невенчано
време по стрништата
Кон тебе ќе ги поведам моите флоти
да ми бидеш пламено пристаниште
и љубејќи те ќе умрам неисплакан
како знаменосец врз твојата кожа
Во некое затпределно место
ќе ги збеснам моите коњаници
Ќе те најдам како сонуваш епови
на моите извори исчистени
и тука ќе ја исплачам мојата прататковина

4.

Пред нас би река оставена
на лицата од пророците да самува
Водите ќе нè исчистат од тешките
страдања и ќе нè напојат жедни
во вечните тишини на зорите
Во блудот на мислата се разбуди
паганска љубов,
убава и топла како Циганка
и жестока како бесен водотек
И би таа љубов посилна
од сите владетели на темнините,
како непобедлив пират
по самотните мориња на зборот

А Тишината ги расплете косите
на своите погребни кочии
и небото како уморен коњаник
легна врз твоите колена
да сонува црвени бајки,
та во источните стебла на спокојот
се кренаа перјаници
налик на мирисот од тајните убавини

Тишино горка како балада
во слепите почетоци на презирот
и моќна како лебот во благословот
и како најгуста енергија во времето
На твоите водопади елените
темна историја пијат

Пред високите порти на безмеѓето
и пред пожарите што продолжија
да ја испитуваат болеста на белучките
Само Тишината во мешини ги донесе
моштите на световните смирувања
по кои народот плачеше неутешно
како врз разбојот на својата судбина

О матни задгробнини
и невидливи теченија на резбите
Ќе дојдат ли времиња да го славиме
сонот на нашето спасение
и миро да потече во храмот
на утринските радувања?

ХОР

О Тишино, таго наша зелена
и звездоберко несреќна
Кој од нашите лингури ќе го истера
твојот ганслив времегон
Голи ни се рожбите како громови
во црните преобразби на векот
Гола е надежта во човечкиот мракобес
и во слепите храмови на жената
Таго наша зелена и звездоберко несреќна
Времето е тешко, о времето е тешко
во стрвот на човечкиот божилак

5.

Од невидело стасаа силни карвани
како заветрини по кружните
басамаци на Историјата
и како години врз белите
свездени воздишки
А на прагот од заблудите
спокојствата се скараа како часовници
на челата од темните исчекувања
И правејќи си шатори
врз просирните колкови на убавината,
стасаа силни и стасаа моќни

ХОР

На лицата испоснички се огласија
далечните бродови на почетокот
и долетаа како кралица на женските
ноќи во срцето на Тишината

На лицата испоснички се запалија
горопадните страсти на жената
А Господарот на небесните светлини
ги распосла душите како сатански кожи
врз долгите дланки на копнежот
и по зачнувањето на глупоста
пепелта заспа во бликот на огнот

Па стасаа умни и стасаа мудри
што на платна од презир
со повеј везеа незнајни судбини

во очите на палмите
А дојдоа со блаженство прекорени
и со безродни темнини во измамите

Којзнае од кои предели
преку прашумата на болеста
и преку водите на вечните трагања,
стасаа до зелениот класород на мудроста
И којзнае, и којзнае од кои подземни реки
што течат низ билјурните утра на поемата,
стасаа убави и стасаа лични,
подароци да ѝ донесат на Тишината
за да можат да ја скротат
таа благоглаголива горјанка
во храмот на ритуалите

6.

Царот панично тргна да си го бара
својот расфрлан народ
по долгите растоки на смртта
Во раскошот на злото
стрвна си моја нилска баладо,
моја лирска рамнино,
заспана врз сивите празнини на спокојот
Сити сме од секакви нежности
и желни за повторни повтења,
оти блудот ни со пастирките
букнува како бестија
во грлата на кавалите

Така говореше Градителот на гневот
заакан низ сонливите долини на песната
А усните негови како божанки останаа
невкусени од робинките на болот
да жеднеат врз каменот на бдеењата

Свештенику дојден со големите
походи на славите,
а испратен од Господарот на знаењата
и од Господарот на убавините
Пушти нè да пееме
за горчините на нашите неврати
над кои тишината чади како вероисповед
во големите пожари на векот

ХОР

Кој ќе се обиде да ги запре
часовниците на неможното?

Од високите кубинџа на царствата
некој ни ја глаголеше беседата
за искривените простори на вечноста,
а свездочетците ги открија
ќерките на Тишината како лазарки
кои во говорот со светлините ја величеа
желбата за непрестајни страдања

Така зборуваше Градителот на гневот
пред чардакот жртвеников опиен
од мирисот на зелената бедуинска тага
Во пазувите на неговите гаталки
ја смислија клетвата против прељубата
и против женските напасти
И плачеше тој како божјак
под јарболот на стравот,
оти беше осуден за разбојништво
на религиите,
а усните негови не стасаа
да брстат од повивот на сонот

ХОР

О творци на сите неспознанија,
свездолубиви и смртни
во безочноста на времето
и бесмртни на кладенците од песната
Кој ќе се обиде да ги запре
часовниците на неможното?

Та божилакот да ги открие
браздите на прапчетокот
и бескрајот како судбоглед
да заигра во варварските биваци
Творци на сите неспознанија
и резбари ракобојни
Кој ќе го опише бичот на голите пресоздавања
и кој во нас ќе го затече битието,
богато во пирот на уништувањата?
Творци на сите неспознанија
Кој ја устоличува ништожноста
и кој порева да суди
за бескрајот на движењата?

Од расцветаните утра на поемата
стасаа народи и стасаа огнови
за да можат да ја скротат Тишината
како благоглаголива горјанка
во храмот на ритуалите

7.

И би народ
Од дната на горските кајнаци
слегаа изгладнети орди
Имаа неподатливи клетви
во сиромашното пладне на очите
и носеа недоделкани крстови
во жолтите задгробни души

Ги видовме, ги видовме ордите
О неверливи мајки на далечините
Морето нека не се вообрази
во својата паганска глупост
и во крвта човекова
нека го крене робот на востание

Ги видовме ордите
низ дивите прстенисувања
како голи сабји во самракот
на Историјата
Ги видовме во приквечерините
кога пустината се стеснува
во тајните на големото небо
Бараа бели радости пред бедуинските
шатори и го чекаа идењето
на непознатите копјаници на љубовта

Ги видовме ордите
Се намножија околу огновите
што ја креваат Тишината
над недогледното жолтило

и кротките верности на пустината
на камили ги одведоа
зад насипот на нивните несвртувања,
оти беа таинствени и беа привлечни
како моштите на незнајните гавази

Водите нека го благословат
мирот на вечните одречувања
и молитвите нека го подигнат
храмот на оазите
што ќе го свртат лицето на ноќта
кон запалените лица на пирамидите

Ги видовме, о ние ги препознавме
паганствата на ордите
А љубени беа, блазе им, сакани беа
од нечујната смрт на зорите
и оплакувани од сонот на Тишината

8.

О пирамиди, високи ќерки на пустината
и камени ќерки на минливоста
Некаде од бескрајот дојде мудроста
покрај вас да го оплоди своето слепило
и радоста ви циганска да ја разљуби
од итањата на безверните сведени
Оној што ќе ве допре нема да ја
премолчи заразата во вечноста
и ќе посака еднаш да ги подигне
тешките љубопитства
од саркофазите и некрополите
Мумиите да ја воскреснат
прачедноста на Историјата
и каменот да го отвори
своето изрезбано срце
во кое на престол од ветувања
царува судбината на народот

Тоа беше беседата на небото
од памтивек до нас и назад
од својата рожба отпуштена
Беседата на небото што ги искушува
билките во нивното непогрешно умирање
и беседата на небото што во езерата
ги фрла јадиците на големите уништувања

Тоа беше беседата на небото
што отпосле тајно ги хулеше
чедоубиствата пред
великите бродоломи на власта

ХОР

Мумиите нека ја воскреснат
прачедноста на Историјата
и песната нека ги озари
нашите бели срамови,
а потоа сите да ја оплакуваме
неизбежноста на смртта
што негде во жалоспевните постели
на етерот болно одзвонува

9.

Леле Владико
Во Книгата на симнатите мудрости
да се спомнат имињата на свездочетците
и во Книгата на силните
водите да го изрезбарат дофатот
на твојот метузалем,
па да се отпатува во домовите
на царските повереници
со карванот на безизлезноста

О клисура непристапна
за походот на простосмртните
Во почетокот на сите враќања
и во истекот на сите религии
нека има страдања по кои
со љубов ќе се плаче. А во горкиот
шепот на женските измами
нека се признаат битките
во храмот на поводливоста
за да се зачува верноста на Тишината
И нека се отворат портите на прељубата,
та бедуинките нека се разголат
пред страста им расцветана
како масло во ослепителна светлина
и жешка како пустинско огниште
И како кротки зеници да заспијат
во желбата за допир,
па сета посмртна супстанција
да се преточи во зелените зори
на Големиот завет

И по нас да полуде спокојот на резбите
што ги ткаат убавините на Тишината

***.

Владико црносвет
Ништожна ни е крепоста во која
песната коленичи за фениксови крилја
и врачена ни е маката како небо
во празните пехари на ноќта човекова
и како војска заробена во врелите
пристаништа на жената
Владико црносвет и фрескољубив
Родот човеков осамен
во некрополите откопува ереси
и лелека по неродства

О огнот го пустоши семето
на вековите и велможите си ги
заборава во длабок времемрак
А на високите чатии од нужноста
глупоста ја буди Тишината

ХОР

О колку е сè неверојатно и во кругови
од безочни надежи повторливо
И колку, и колку е сè во ништожно
тонење темно и ништожно

10.

Ги спозна ли сите нефизички светови
Тишино благоглаголива и белогрла,
спрострена врз белите погачи на каењата
И можеш ли да ги откриеш родословјата
на сите езотерични наследства
Леле блуде, народот зачнал син
од незнајни води бакнуван
силен како свездоносец
и расколебан пред мистичните
бескраи на очајот

Тој ќе ги симне неверните божества
на кактусите и палмите
под пирамидите да молат за височини
како покаени верници
пред храмот на вероглаварот

Така говореше Градителот на гневот
во нашите завети крунисан
и поразен како грак во ништило
и како галатница среде полчиште

ХОР

О воини на големите видувања усидрени,
оттука минуваат сите перјаници на векот
за да остават семе за иднината
Горди копја што слушате свездени слободи
во тивките поплави на зорите
и неми очи на Тишината оставени

врз белите каменики на бунтот
Низ нашите соништа броди
несознајноста на освоените предели
Копно нигде на видикот немаме
А низ долините на нашата смртност
неповратно свонат, леле свонат,
дрвјата на минливоста

11.

Судбината човекова се повторува
во космички кругови и очите наши
бдеат над изворите на неповратот
Во сините вапори на Тишината
морепловците му носат подароци
на славољубјето и мецените трагаат
по расцветаните раце на светлината
како историја по далечните
пантомими на знаењето
А солзите ни течат врз глинените
тепси, небаре ја продаваме штедроста
на нашите благословени трпези
по светските мориња на пророштвата

Можеби премногу жалевме што од нас
се оглушија кралските престоли
Нокта векоразборита на рибарите
им ги кажуваше беседите
за генезата на праформите,
а тие во своите навлажнети мрежи
сонуваа плаштови од исчезнати нимфи
Врз вечните води на молчењето
заспаа веслата на прељубата

О Свездо пијана во темните
визби на свеста
како престапница заточена
во дизгините на слободата
Самовили ќе нè однесат пред сонот
на твојата престолнина

и војсководците ќе нè соберат
во камените полиња на катарзата
Не сакавме да го проколнуваме
потомството на музите,
зашто нам ни беше судено
да бидеме покровители на клетвите
Се зарековме очите да ни останат
кротки крај врutoците на минувањата
А на високите јарболи од митовите
ни Синот на блесокот не ги испрати
хвалоспевите на слободата,
туку ја воспеа глупоста
за незаузданите поклоници на убавината

Жено некатадневна, се укотвивме
во зелените предистории на Тишината
за да ги откриеме свидетелите
и пророците на гревот
Нашите утра повеаат
милувани во блудовите на жената,
оти нема кој докрај да ги разголи
славољубјата на пиратите
што крстосуваат по женската
половина од царството
И нема кој докрај да ја расфрла
жештината на одмаздите
што ветрува по измамените
водокази на љубовницата

ХОР

Кралот ќе нè мироса во бегството
и во нас родот ќе си го препознае
врз големите итања на времето

И ќе посака да биде ослепен
за да не ги допре гробниците на зборот

О сонцето да го славиме
и славата негова да ја симнеме
врз брегот на заблудите,
оти смртните се кренаа
против болеста на светлините
што на лицата испоснички ги огласија
далечните бродови на почетокот

12.

Еве, во чест на вистината
да се кажат вистините
за заткулисните оргии на власта

Тишино знаменита и горда
како стројна перјаница
и Тишино гладна како гилотина
Некој ги прекрои нашите првородни
проклетства и ние дојдовме
под твоите засолништа
Силните ги сместија своите слуги
во кулата на круните
и ги напишаа законите за народот и робот,
а светлоумните ги оставија да пеат
за брзањето на песочните часовници

Ете, историчарот во чест на Историјата
нека биде поблиску до каменот на тајните
Него тишината ќе го дарува
со придружнички на мудроста
и ќе го позлати во пирот на времето,
оти тој ќе ги запали темните прашуми
во зачнувањето на големите столетија
И нему ќе му припадне честа да стане
богохулник на вечните теченија

Само во чест на вистината да се кажат
вистините за скитништвата на музите

На твоите раце, о Тишино,
откривме глинени рожби на жени
во знакот на праформите
како каменики и острики
откосени во постелата на нашите
племеродства
и преспавме во своната на амбисите
како темна река и како зелена мрежа
во пропаста на големите гладувања

Вајарите нека ги откријат
убавините на минливоста
и славите нека го скаменат
чинот на траењето

ХОР

Мајстори на велелепните мермерни
вечности и оставнини
Рогот ќе ви ја одзвучи
тихата минливост на славите,
а ние ќе ве надминеме
во огнот на доживувањата

13.

Не кажувајте ни дека Тишината
не е понежна од исконска свила
најдена под мозаиците на царството
И во прекрасното спокојство на горите
не будете ги тихите кајнаци

О жено жртвувана на подножјата
од мртвите убавини
Нокта ти женска направи ја посилна
од заводливите реки на блудот
и дигни го светот од заумните
предели на нирваната

Жено жешка како жито
на гумната оставена
и жено жестока како копнеж
во утрата човекови
Пушти ме да го извајам призракот
на твоето првородно тело
На усните да ми засpie твојот слогомор,
та отпосле нека ме остават на заодот
да ми суди повејот на Тишината
И закопот нека ми биде во белите
бродоломи на твоето чело
оти само тука не достига
надзорот на осамата

О наддуховна убавице на Поезијата,
нека нè изделаат заедно
во надирот на пустинските растојанија

Тишино, наше прво преноќиште
Во одмаздите на ехото го сознавме
вкусот на песната
Тишино, прво привидение
во нашите обрасци на будењето
Ги видовме твоите прсти врз новите
пристаништа на струната
Беше убава како ловиште на тајни
бисери и рожби
и беше чудесна како нетоп
на женските божества од круните
А беше чудотворна и восхитена
како силните одблесоци
во замокот на создавањето

Тишино, во радоста прво сомнение
и прво откритие на туниките
под кои ги допиравме крајбрежните
милувања на женските дојки
Уништувањето би освојување
на крепоста во ноќните
копнежи на алајките
и снеможен жерав во земните
разврати на верата

Песно, пристаниште ти е болката,
а тагата растока
како верница во коренот на билка
што го исцелува духот од болести
И песно оздравена врз моштите
на времето,
во нас нејаки остана лужина
од успивањето на страста,
а смртните почнаа да те носат

во назирањето на победите
како разбуден изгрев врз бистрината
на моминските образи
и како жена фатена во грозница
од несонувани балади

ХОР

Низ времето штедро одзвонија
бреговите на пророштвата,
неоти беа радост во ехото
на празничните камбани
Низ времето заедри смртта
како пират по водите на мракот

О Тишино, наше прво развенчување
и во песната жестока
како напаста на ордите
Кругови, кругови богопратенички
и народословни
Ништо не е почнато
и ништо нема да заврши
во мените на видливото

14.

Од Исток и од Запад, во чест
на вистината да им се поклониме
на вистините за мудроста

На твоето лице, о Тишино сенародна
и во црквата световна исплакана,
се искачи мислата во горните
одаи на конакот
со придружнички во митарствата
Во очите дивјачки се обзнанија
едрата на пустинските магии,
а во вечерните молитви
дрвјата ги допреа вжарените
прсти на привидот

О мудрост заткаена и распашана
во крепоста на спокојствата
Во твоите блаженства - и ние блажени
како дарители на здравје и магии
Во тебе разубавена - и ние убави
на дофатот од варварските беззаконија

Станете вие што ги гасите
слепите долини на Историјата
И вие усидрени крај волшебните
богозданија на отсутноста
Белки сознанијата нема
да ви ги срушат белите храмови
Станете вие што дојдовте

откај вечните мирувања на душата
како пратеници на почесни царства
Монсунските црвенила и вас
ќе ве спарат со грозоморот
на ноќните бдења како конечен
господар на нештата

И вие гласници зад глувите жолтила
на прекорот и незаскитани
како сјајот на свездопадите
и со духот свртени од хаосот на битието
Морето ќе ве крене од немоќта
и ќе ве ослепи на белите врвици од гревот
Станете и вие сенишни во скротувањата
на гневот и со аскетски гробници
во распнувањето на мислата,
задека сте простосмртни како еретици

Телото на жената ќе ве заточи
како јакии на нејзините врели извори
и уротливи очи ќе ве осудат
во раскошот на женските блудови

И вие горки во горката скржавост
на просторот
и тихи во тихиот неврат на времето
Станете без колебања
од бедните заблуди на семоќта
и исправете се восхитени
пред бремената светлина на мудроста

Станете и вие верни
во слепилата на верата
и во бескрајот на свеста бескрајни
како гороломноста на бурите

Станете о вие усидрени во жолтиот
метеж на азијатските освојувања
И вие што врз зелените воздишки
ги откривте математичките височини
како аргати во инокосните
светилишта на сознанието
И вие без определби, о разбудени
копја на вистината
Станете да ги видите бродовите
усидрени во столетните знаменија
И вие поклоници на иноверните
легии на Сверот
И вие разбудени од виорот на славата
и со номадски узенгии зајазлени
Станете и ќе бидат огласени
најмрачните собитија,
оти од изгревот на Тишината идат
свездените принцови на мислата

15.

Од изгревот на Тишината дојдоа
свездени принцови на мислата
како карвани низ симнувањата наши,
женски и човекови
Од изгревот на Тишината
и назад до нас развластени
се кренаа флотите на мудроста

А во Тишината, бесконечно во нас
и од нас до универзумот,
непознат патник го фрли семето
пред чинот на неговото повтење
и посеа народ. И би народ

И во светите мисии на Поемата
непозната жена зачна сомнение
во постоењето како неверноста
на прељубникот
и по нас докасаа коњите на скепсата

Но не плачете, о пастири
на слепите везови закрепостени
како тимари крај речните плавини
Вашата бледа смрт ќе молчи
и ќе ликува на невидливи јарболи
и вас ќе ве кренат повторно
да ѝ се поклоните на Тишината

Тишино осамена како запален
времеод во строгоста на прекорот

и предисторијо моќна и разумна
како пронаоѓач на непознати
сличности во родословјата
Дојдоа странци што не ги слушнаа
ни припевите на Хорот ни беседите
на Градителот на гневот
Фрли ги мрежите врз гладните далги
на сонот и ислушај ги нивните кажувања

Еве, во чест на вистината се кажаа
вистините за овоземските знаменија
И во чест на убавината се видоа
убавините зад дофатот на светлината

А еве, и во чест на задоволствата
да се испратат задоволства
во дворците поткупени од страстите
како дарови во домот на саканите

О жената ни е лакомија без споредба,
разбеснета во својата податливост
како бледолик копјаник на смртта
Итањата ни кон нејзиното тело
се подолги од бескрајната
деливост на просторот
И страста ни за нејзината бела кожа
гола и пламната во љубомората на сонцето
станува уште пожестока
во нас жестоки врз плотта ѝ жешка

О ги забравивме учењата за идеите
и формите. И ја губиме битката
крај женските дојки набрекнати
како експлозија на водите

И сè се уништува, сè исчезнува
во допирот со нејзината гола долина
и сè потонува во блудот
на нејзиното дишење

16.

А ете, битието е фатено
на изворите од минливоста
како крадец на неверни сопруги
што ги чекаат прелестните
поила на дразбите
Битието е најдено врз брџањето
на камената вечност
и покорено со почести како сон
на заводливи паштерки
и како устоличување на новите
принцови на трагањето

Фатено е битието
Неговите прсти се расфрлани
по реките на незнаењето
и неговите кочии осамени
по бреговите пусти и востанички

О сè е недокажано пред
свездените хорови на тајните

А каде не се утринувањата,
каде пладнувањата?

Еве, дојдовме на свечената ужина
што робот ја приреди за слава
на Тишината како скромна
раздавнина што ја зготвиле
месарии за слава на верата

Пред големите празници
фативме зурли и тапани
како во чест на обредите,
а на светите места и на местата
каде што почива здивот на градбите
принесовме дебели курбани
како во црквите дарови

О каде ни се бдеењата,
а каде видувањата?
И кој некогаш бил осуден
за неточно пророштво
во судењето на епохите?

ХОР

Само народот и робот
О само народот и робот
Според истиот образец

Фатено е битието како одметник
на минување и како флота
на образите од чекањата

О каде ни се заблудите,
а каде надевањата?

По нас ќе тргнат само стигмите
неоддолжени во ветувањата
како стада по бисерните
падини на очајот
И по нас ќе заскитаат населбите
како водите по судбовезот световен

Ај каде ни се радостите,
а каде потомствата?

Кој бил некогаш камшикуван
поради масовно пркосење
на иноверните владетели?
Кажете ни додека не стасале оние
што сонуваат златотечни потоци,
оти тие ќе се наведнат над земјата
и ќе го раскажат и она
што уште не е дојдено

ХОР

Камшикуван е народот
Камшикуван е робот
О само народот и робот
Според истиот образец

17.

Ја преспавме Тишината во горките
балади на векот
како секавање на лудите болести
и слеговме непричестени
во мракобесните долини на жедта

О Тишино непремостива и горделива
Затечени сме во жегот на незнаењето,
небаре го чекаме почетокот на војната
против казните човекови
И зарем само тоа, зарем само тоа
ќе ни го префрлат записничарите
на времето?
А не се испитани сите доушници
како свидетели за налетот на гревот
и сите барабани во сведочењето
против Тишината

ХОР

Кој ќе ни ги соопшти славите
во небесните храмови на оргулите,
оти ете богохулни нè оставија
на басамаците од времето
сами да откопуваме богохулства

Нека ја освојат земјата на робот
на чии водопади елените темна
историја пијат,

та робјето нека се крене
против своната на безбожните
брегови од честа како крстоносна
фурија против ненаситноста
на грабежите

Нека ја освојат таа земја во која
расте каменика и во која
изгрева пеколот,
па повторно ќе ѝ носиме подароци
на Тишината како во поклоничките
истоци на жртвеникот

Тишино крута како катун
и кротка како крв во катраник
И Тишино во лицето неоткриена
како лицата на пророците
од првородните шуми на ехото
Ние оставени на валожни пасишта
да судиме за празнувањето
на смртните гревови
и голи во расколот на дарбите
да ги славиме дарителите на стихот
што ќе ги запишат сите откажувања
во чест на моштите

ХОР

Тишино чедољубна
По тебе ќе го расфрлам мојот народ
Секој да те бара и да не те најде
Нека ја освојата земјата на робот
Нека ја освојат војсководците
севремени и силни
и нека ја поделат на нивните

поданици што ги чекаат востанијата
на копјата како дивеч во утринските
празнувања на шумите
О нека ја освојат слободата
како нафака во сонот на Тишината
Задека зрнце среќа е поголемо
и од највишна планина

Ќе ви пратам преведувач
и тој ќе ви го растолкува
мозаикот на трагедијата
А стихот нека ми пријде
и во чест на вистината ќе бидат
соопштени вистините за бичот

О ниско е робјето во дофатот
на милоста
Низок ни е праменот и болот
пред челуста на семирот
Пуштете го робот на слобода,
оти тој е најблиску до сонцето
и на дланките му пламнува Тишината

Пуштете го робот на слобода
Врз прстите ни остана само
неговото бронзено лице
како надеж разбудена во плачот
на неутешните посестрими
и ние исковавме оружје

Ниско е робјето, ниско е робјето
под камените градби на времето
И далеку е робот од кодот на светлината

На почетокот од прогонствата
би народ и би робје

Нека се обиде некој да се крене
над кулите востанички и ќе му биде
судено наискап да ја испие
последната врчка од Поемата

Зарем ќе се обиде некој да го спречи
походот на белите замоци
и зарем ќе се исправи некој
пред портите на стихот за да ја запре
песната на изворите од тагата?

Ниско е робјето, о ниско е робјето

18.

Ниско е робјето во свездените
кочии на Тишината
И робот е за три гумна поблиску
до бичот на слободата

Градителот на гневот завладичен
во прашумите на долгиот векостој
и напуштен од патронот на милоста
Нека ни биде придружник
во каењата и пријател во лелекот

Тишино неизлечива како вера
на истекот од темнината
и богата како разбојничка
во вечните лутања на светлината
Несреќо во нас разбудена
и таго освоена во нашите тврдини
Не обвинувајте го робот
за колебливост и неверност,
оти каде ни се манастирите,
а каде жезлите затрупани?

Сесрдна тишино на бодрењата наши
Тишино векотрајна и неосвоива
како горјанка високостасна
Се намножија слугите наши
како воини пред поделбата на пленот
и слугинките поцрни од ноќта
во плевните на родилките
на твоето жито да му се нагледаат

Во нивите ги оставија молитвите
и челада крај студените тланици
И гладни и улози удрија
по камените столбови на гревот

Народот да знае
Клетвите не ни се продадени
и сонот не ни е отсонуван
Зарем ќе ги оставиме востанијата
да дождат врз копјата
и безнадежно да висат
на побунетото небо?
И зарем сме толку чемерни
во очајот и тивки во тагата?

Народот да знае, народот да знае
каде се дворците на неговото
раскрвавено срце,
па хорот да ги прими неговите
долгоноги убавици во храмовите
каде што болеста се исцелува

Стасаа слугите како богови
во парадата на судбините
и како ации до источните брегови
на богослужбите
Нека ни бидат верни придружници,
достојни во искамчувањето на честа
И нека ни бидат заштитници
во бронзените окови на епохите,
та Хорот да го повика кнезот
од племенските височини на хаосот
и да му го даде кнежевото
како наследник на ветената земја

О смрт попустлива и милостива
во нашите кревки привиденија
Господарке семоќна во идењето
Без лице во освојувањето
и без тело во покајувањето
Остави ни ги слугинките твои
да ни бидат придружнички
како тенки пајажинки во тажачките

Народот да знае, само народот да знае,
па на земјата ќе ѝ бидат врачени
последните томови од Историјата
на севселенските патријарси
Оти во нас само смртта неутуѓиво бдее
И само таа безбрежно чека, чека

19.

Несреќо во нас разбудена
како орсија на градите
од леунка завалија
и како задужбина на изгревот
И таго освоена на вишна
ридина, на веливрв
Со вас пловат нашите лаѓи
А во топлите горчини на летото
љубовта ни заробена како призрак
во срамежлива морфема

О Тишино непресудена
во световните обрасци
Кој тоа во нас преживува
кога завршија сите наши надежи
и сите очекувања
и кој нè заменува во одминувањата,
кој во вистинотрагањата?

Слушнавме како битието се бунтува
на пустите брегови од минливоста
како горопадница во трнодол
И сретнавме глас без тело и облекло
како очај без својата сенка
заточена во темна галаксија
и како непознат прапосетител
од други светлини и cosвездија

Плачевме на пустинска пртина
и молевме да ни ги продолжат

утринските уживања
Но бевме толку немоќни во срцата
и премалени духом
што навистина немавме право
на никакви одречувања
ни во името на темнините,
ниту во почитта кон вселената
О дајте ни некоја волшебна напивка
Сè да заборавиме, сè да заборавиме

Милоста наша вилнее на брегот
од судбините како бело знаме
во очите на предавникот
И тешка ни е жалоста во нас натажени
како зрело овошје на гранките
извиткани до плачот на земјата
Походите се вратија против нас
и легнаа во нас да ја сонуваат
сласта на победите

Кој ни е заштитник во раѓањата,
кој во збогувањата
и каде ни е моќта за пеење
како радоста на утринските свона?

Еве, среќата не ни е понудена
во нејзините високи траења,
туку во гибелна канија,
како миг на ганслива мрачка
во кратките преградки на жената

Но не давајте ѝ на смртта да ги отвори
вратите на спокојот додека во горолом
не го запалите нејзиното име

Оти ништо не почнало во редот на
нештата и ништо нема да заврши
во кодот на суштествата

Во нас е човекот засвезден
како оксиморон во сините сншта
на морето и како воин
доследен во триумфот на ветувањата
Говорник и љубовник
Во распрашувањата незаменлив
и во одговорите мудар и снаодлив
како синовите на знаењето

Низ нас е жената соопштена и горда
како слепа смртница во Тишината
и како задојница полномлечна

Плотта ѝ женска од зелено кадифе,
градите ѝ свилени, ах градите ѝ збрекнати
во пламените скутови на љубовникот
и бликнати во храмот на мајката

Жената низ нас жестока и бесна
како виорка на пладнување,
а нежна во постелата како коприна,
како просирна месечина
и разблудена како нимфа
врз вечните води на љубовта

Под нас замолкнат народ
кој сака многу да каже
Во неговите темни исчекувања
подигнавме замоци за да биде
подалеку чуена нашата проповед

Кулите ни се високи
ниско ни е визглавјето
и оглушени се нашите главатари
како молитва на очајник кој чека
да се повторат големите блудови

О несреќо разуздана
и таго освоена во нашите тврдини
Со нас се крена поетот
како свето прочистување
на матните врutoци во духот

Кој е тој вљубеник во Поезијата
што семне пред нејзината севременост
Ете, го стасавме во пределот
на зелените тишини од зорите
Ги заборавивме небесните знаменија
врз трпезите од скитањата
како недокосени ливади
пред навестувањата на бурите
и го оставивме во служба на музите
Поемата да си ја види
како на вртокот од будењето
ги пие соништата
од кои не сака да стане

20.

Старешино белоразумен –
годините ни зелени на твоите
јарболи осамнати
Годините ни зелени и инокосни
како навестувања полегнати
под сачот на големите мечтаења
Што ли мораме да смислиме
на истекот од нашата чедност
и што ли можеме разделени
пред гробот на нашите соништа?

Еве, ги бодревме трговците
што купуваа и продаваа жени
по жалосните мориња на хаосот
Како да криеја богати ковчежи
со скапоцени токи и свилени дарови
И мислевме дека е добро да го славиме
доаѓањето на нивните бродови

Ги оставивме скуменските патници
на небесните тезги да бројат ѕвезди
во скутовите на прелјубата и да
продаваат надеж по влажните визби
Телата им неуловливи врз кадифето
на ноќните оргии. И телата им
непознати по дразбите и бесно
заопштени со ќерките човекови
А смртта им свекаше во очите
како мозаици од измами

О Тишино, постелата ти женска и мека,
намирисана со парфеме од незнајно
потекло. И кожата ти бледа и блудна
запалена како либидо на разгорениот
ми камин човеков
Пушти ме да ги изгаснам тие зори
зелени во твоето буђење
Да ти ги милувам изворите сладострасни
Да ти ги држам колковите востанички,
кренати како едра
на голите чатии од љубовникот
и спуштени како дождови
во тагата горда и прељубничка

Така говореше Градителот на гневот,
колеблив во признавањето
на болеста неизлечива од чемери
и браколомен во ниските колиби
на Тишината,
како пратеник предодреден
на кајнакот жртвеников
да ги спаси смртните од ереси
Така беседеше Градителот на гневот

А еве, од нас горки во горката
скржавост на просторот
и нечујно тихи во тивкиот
неповрат на времето

Оставете нè сами во Тишината,
далеку од човечките боишта
Далеку од царските сидини
и од кренатите ветрила
на принцезите, како морско дно
од бакнежот на свездите

Оставете нè прегрнати толку долго
за да не ни достасаат времињата
на одарот од вечноста

Оставете нè да се молиме за уште
малку очајништво, оти опстанокот
е можен само кога се дели со мигот
на Историјата. А Историјата,
ни одзема онолку од кравајчето
колку што ни дала

Оставете нè тука да започне
и тука да заврши нашата
династија престолонаследничка

Тишино недокрајчива во скитањата
по гробниците на битието, како смрт
раскостена на сончеви пасишта

Гозбо наша неодвратлива
и раскрилена како првоневестинска
радост во здивот на ноќите
И болко наша непричестена
во свадбените дарови на времето
Ти го видовме само лицето
како строго губилиште во еоните

Смрт разголена како блудница
и горда како заводничка
пред Господарот на љубовта
Жено оставена без потомства
и љубовнице очаена во љубењето
Тишино серожбена и сесмртна
Плотта ти жешка и женска

врз нашите усни поцрвенува
Свештеничке забележана како
повојница во нашите пророштва
и тажалко непогрешна во пречекот
и посрамотена во испраќањето
Каде ни се ветувањата,
а каде сонувањата?

Тишино човекова и од нас отугена
Доилко наша во заговорот непорочна
Тишино прародителска
и белино наша родопредавничка
Задушнице поздравена
и задгробнино бестелесна и глува
Кој нас ќе нè бунтува
и кој ќе нè гони како стада
по векордните истоци на мудроста?

Тишино сенародна и робинке
истоварена во нашиот тагозем
Кој ќе нè довикува на женските
брегови од жената?
Тишино ропска и господарска,
како поило на кајнаците од песната
Кој ќе нè благослови
во мирот на вечните теченија,
та стихот да ни пријде

Нека нè остават на некоја островска
земја на која нема ниту трага
од чинот на создавањето
Нека нè остават сами и голи,
бедни и малоумни,
како завети казноречиви,

како игрокази судбински,
или како проклетства завеани
отаде вселенските молчења
Сè да заборавиме
Сè да заборавиме

Нека нè разборчат од нашите
досадни торжества
и нека му дадат отпусница
на стражарот на векот,
како на задушница
непрокадена и неотпеана
И нека нè заскитаат по темните
прашуми на непознатото,
како безимени литургии
и како седржители на нафори
Сè да исплукаме
Сè да уништиме

ХОР

О племе човеково,
разуздано и прогонето од оазите
рајски и небесни
Племи незадоволно и расфрлано
низ Тишината како маково царство
Племи военообврзничко
и племи смрторасколничко,
зажарено на жмерот од алчноста
и одгледано во лакомоста на гревот
Племи човеково и бунтовничко
Подигни ги своите шатори
крај реките и ловиштата
и крени ги копјата
на востанички удригром

Оти еве, низ повејот на Тишината,
со гревомер и со жезол кренат високо
над бујните пасишта на слободата,
огорчен и бесен иде монархот
да ви суди

Тишино народољубна
и прва свездо цареубијна
Праформо неодгатлива
и цркво световна
Родилке наша и игра љубовна
Тишино низ нас спрострена и во нас
покорена како плебејка во
татковината на царските родослови
Историјата нè покрсти над
полноќните пирови на монаштвата
И еве, стасавме да ти се поклониме
А на лицата испоснички се огласија
далечните бродови на почетокот

АЛЕКСАНДАР

*(На оние на кои
Македонија им е мајка,
а татко Александар)*

ПРЕЛУДИУМ

*Ако не стигнав
да го одмеѓам светот
Лузни барем
врезај среде времето
Еднороден цар
ќе богувам над ѕвездите
Краток ми е векот,
затоа заведувам
Смртта да не ја пресомам
во темнини
Ако не стигнав
троа љубов да зацарам
Не одземај ми божје
вечност од минливоста
Да се разнебити
злото од омрази
Ако младоста ја отстарував
и не ѝ се дорадував
Радоста ќе ја досонувам
сам во универзумот*

1.

Ако не стигнав да го одмеѓам светот

уште поголем да биде,
помудар и почовечен
Одмеѓив болештини под горештини
Одмеѓив судбини среде пустини
До кај што допре мојата рака
шикнаа вротоци. Потекоеа свезди
До што ме допре, оздраве. Оживе!
Светлини сеам над гробници
Светот да не опусте од погори

Идам да го надживеам Пророкот
Бесмртник што лебди над огнови
како проверувач на свеста
Толку светови покорив о победи,
а нигне не ми догоре огниште
Се опивам со Сврот на времето,
оти сум болен сонувач на громови

Душата ми е бунар пресушен од селидби
И помрачен ми е умот од чемери
Каде ли не талкав по темнини?
А стасав до патот на Сонцето
Бог со Бога да самува!

Зацарив разбожени светови
и насекаде царства забожив
Прв сум меѓу првите,
а толку мал и ништожен
Ни зрчне. Ниту трепет во Природата

Болеста го освојува светот
побрзо од разумот
Затоа не оздравев од војни
Безброј очи ми копаа под совеста,
а само едно ќе стаса до вечноста

Срцето ми е тажно за нови походи
О победо, горда како мајка на доење
Животот мој почна пред твоето лице,
а ќе догори како доблест меѓу сверови

Додека талкам низ мечтите на векот,
опијанет како во љубовен бунар,
душата ми самее над заветрини,
оти ме мачи сонот за свет без огради

Екумената е непостојана како жена
Господар ѝ си сè додека ја освојуваш
И штом ќе ја освоиш почнуваш
да ја губиш и одново да ја освојуваш

Моето име е запишано над
свездите. Отаде светлините
Таму ми самува векот
Затоа сум сведовидец

Толку сум осамен, о победо,
а светот е премал за љубење
Блесокот ми беше како молња
силен и краток
А мракот го осветлив за навек
Но сè било сон
и над сонот бескрај од соништа

Тешко му на оној кој нема пород
и кој нема наследник
Царството ќе му го освојат скитници

Млад ме зароби образот на Сонцето
и уште на младост се против
со староста, оти господ ме поштеди
никогаш да не го сретнам
нејзиното превртливо лице

Победо! Кажи ми дека сум повикан
и дека ќе вечераме сами
Савек сеам смрт по пустини,
а смртта не ќе ме одмине
Само таа е неподмитлива
Нејзе господар ѝ е времето

Сегде кај што стигнав, освоив
и на победата храмови ѝ созидав
Оти таа била најмоќна религија

А силата ме извиши како обелиск
на туѓи светилишта
Гром ми е окото како длабок
молк меѓу две радости

Има ли во мене оракул?
Некое друго суштество?
Некој варварин што подига војна
и онаму каде што никогаш немало војни?

О колку сум несреќен што не сум совршен
А од премудрост се лекувам
И мачна ми е слободата,
оти само нејзе ѝ робувам

Уморен сум. Ми спијат само очите
О боже на ништо веќе не можам
да му се израдувам,
зашто сè добив на веков,
ама и сè што имав го изгубив

Срцето ми е лудница што штрека
како стара вода среде меѓници
Мислата ми е време опседнато од војни,
оти војна е и лебот. И љубовта е војна

Затоа, не со меч, ами со љубов
ќе ги отворам меѓите на светот
Уште поголем да биде
и уште почовечен

Боже, толку царства подигнав,
а љубов нигде не устроив

2.

Лузни барем врежав среде времето

и од осаменост не се излекував
Сè што гледам чинам дека
последен пат го гледам
И знам дека секој ден ми е последен
Како да заминувам на кланица

О татко, тажен сум
Ничкосан на истекот од вечноста
како богот што го носам во мене
А смртници ми ја будат душата

Цар сум на цганови
А осаменост ме заточила
како молк во гробна одаја
Мојата душа постојано се сели
низ мракот на вселената
И некое чудовиште ме освојува -
да ги прекројувам страните на светот

По војните бескрајно се радувам
Потоа тагувам за нови војни
Татко! Ќе биде ли некогаш моја
победата што спие во поразот?
Та да станат *сите раце мои*
и моите раце на сите

Сега, кога те нема,
не ти требаат моите солзи
Но сакам да се вратиш

Духови да не шетаат
низ монте шатори

Татко! Ме прогонува мрачното во Пела
и гневот на лудиот Паузаниј
Некој мора да ми претскажал бездомие,
оти само огнови оставам во пустини

Од што сум умдалдисал,
та градбите ми се рушат
зад прелетот на векот

Под камени височини престој задомив
Таму каде што не нè делеа меѓници,
ами полиња од светлини,
и каде што чадат студени гробници,
и каде што и леб и свер
седнале на иста синија,
и каде што векуваат и ничкум
и простум слуги скаменети
Царство подигнав на врвот
од Кулата на сите царства,
отаде црните бунари на зборот
И таму каде што царувала жена
и во раскошни градини
прва го допрела срцето на бога

И таму каде што самолик Господ
ги зачнал маките на светот
И уште потаму, каде што
некој со реки го огради рајот
И уште над царства задумани
што допреле до здивот на свездите,
и каде со сè што е живо
господари мечот на тајните,

и над тајните виорот на душата,
и над душата само вечноста

И стасав дондека
каде што сонцето пламнува
како врела погача во подница
и каде што со песок им ги лекував
раните на моите поданици

Татко! Како на бесилка
светот се лула на работ од мракот,
а поубав не бил никогаш
Во галоп гордоста ми ја пустоши душата
како тајфун да профучел низ неа
Болен сум од простори
и немам каде да си ја вдомам тагата
Светови сонувам. А сам сум
и распнат над празнини

Лебдам над пространи темнини
и ѕвезди распрскувам
како да кавтам семе низ времето
И пак ми гине семето

Не оставај ме татко
името да ти го разбудам
пред рацете на смртта
Што ли сум наумил
цар да им бидам на недоветни,
та заради болеста не можам да ги одродам
Прости ми татко,
оти од незнаење ќе им бидеш поруга
И не давај им да го замразат светот

*Нека среќата на еден биде
среќа на сите
и радоста на еден радост на сите
Само болката е лична и тагата неделива*

Татко, зарем по мене
сите ќе ослепат неуки?
И зарем ќе заскитаат
невешти во темнини?

Знам дека *силата* бога не моли,
ама ниту го прекорува
Затоа се намерив да го обновам
светот и да го залогорам
Татко да му бидам
Да стане уште помудар
И уште потатковски

3.

Еднороден цар ќе богоувам над ѕвездите
и ќе управувам со луѓите. О мајко,
белки ќе го совладам времето
Оти по мене ќе дојдат други
што пак ќе го замеѓат моето царство

Во слава ги споив страните на светот
и пространства оковав во слобода,
а слободата ми обеле во пранги
Цар си ме родила и бесмртен
наследник на далечини
Рушител и градител на нови столетија
Чувар на времето. И бог што ќе умре
пред да оживее заборавот на иднините

Судбини сплотив. А ќе нè разделат ближни
и пророци што ја закопаа мудроста
во кули без излези. Под длабоки мозаици
Подмолни смртници што го засидаа гревот
на човештвото во мрачни пештери
Колку царства за нас толку темнини
И колку темнини толку смрти
времето ни го одбројуваат нанзад

На господарот на универзумот
душата му е уморена од лутања
О мајко! Првиот е прв до последен
Младоста е свирепа, смртта загадочна,
а светлини прегрнав во раскошни чези

Не оплакувај ме мајко од лицемерство
за да не ме ограбат варвари
А варварин ме нарекоа злобните
што од злоба не ќе заспијат во еоните
Кога првпат научив да мразам
не знам во кој шатор сум заспал,
а во кој сум се разбудил
Толку ми ослепе денот
и сонот ми оцрне од омрази
Царството без печат ми остана

Уште ли шеташ ноќе сама
о мајко! Или спиеш во камената
одаја на ридот. Не коби ме дека
не се враќам дома. Нека опусте
Дворецот на сонцето во Еге,
оти секогаш беше обвинен во сенка

Само ќе ти оставам во аманет:
со почести испрати го стагиранецот,
заштитник на моите мечти од младоста
Ти заветувам, зашто само ти можеш
врховната причина да ја преточиш
во врховна цел. И само ти знаеш
дека божјото почнува и завршува
во вечноста. А вечноста нигде
не почнува и нигде не завршува

Мајко! Ги допрев столбовите на рајот
и се вратив несреќен
Оти и таму многу горделиви мажи
и богови клечат во покорност
И ниеден меѓу толку оракули
нема лице на бесмртник
Олку е скапа бесмртноста

Ме научи на епирска љубов,
а љубовта била најголемо ропство
Предвестие на несреќи. Лек на гордоста

Самопочитта никогаш не ќе стигне
да им се одмазди на сите прељубници,
оти врховна власт е лицемерството,
а љубомората царство што 'рта во мракот

Мајко! Дали ми се прислушнува дека
ме викаш од некоја бездна на вечноста?
Дали ми се привидува дека те гледам
како трепет во свездената прашина?
Дали ми се причинува дека ми идеш во сонот
како птица откај чемерот на времето?

Подземно татни блудот
и вгнездува кука на брегот
А морето со камшик ми го зајазли срцето,
та не можам да љубам. Не можам да мразам
И не можам без љубов и омраза да страдам

Мајко! Светот е мачнина
Во секоја глава – лудница
Во секоја душа – пекол
А оган ригнува од мракот

Да бевме зраци, о мајко,
ќе лазевме по здивот на доблеста
Ќе слезевме до темнината на духот
Таму каде што војуваме со свеста
Да бевме зраци, о да бевме зраци,
не ќе залутаваме во нејасното
и не ќе бевме истерани од привидот

Да бевме зраци, прстите ќе ни беа
поблиску до походот на светлините,
до говорот на тишините. До заветрините
И душите ќе ни се ракуваа во вселената

А господ ни дал да се множиме
до недопирливото. До надземното
Се множиме во пеколот и околу рајот
Ама господ ни дал и да се делиме
таму кај што се раѓаме и кај што умираме

Се множиме и се делиме заради светот
што не успеав да го одмеѓам
Да биде уште поголем. И помајчински

4.

Краток ми е векот, затоа заведувам
со молњи да го прекројам светот

Учителе! Во Миеза научив
што може староста да направи од младоста
И затоа не ја дочекав староста
И научив дека *среќа им треба на слабите*,
оти силните сами ја наоѓаат

Не знам дали ме сакаше поради гордоста,
но знам дека не те посрамотив
Славата ти ја вознесов по земјите
до кај што допре моето победничко име

Ама не се усреќив. Та нели ме учеше
дека *е среќен оној што е задоволен*
од тоа што го има
А јас сакав сè. Повтев сè
Сиот свет да биде под моето око

И уште повеќе барав
И уште повеќе земав
И уште повеќе немав

Сета среќа ја фрлив во битките
И по секоја битка бев неизмерно среќен
Но не за долго. Оти поразените
презираат неподносливо моќно,
а одмаздата им е посилен од стравот

Затоа посегнувам подалеку
од каменот на мудроста,
потаму од сводот на вечноста,
повисоко од крајот на бескрајноста
Но нигде од моќта не се излекував
и нигде тагата не ја ничкосав
Толку е светот заразен
од чуми и чемери
Мудрецу од Стагира
Кога ќе завршат пророштвата од Делфи
исправи ме како обелиск
да бидам белег во ноќите на векот

Остави ме кришум да доаѓам таму
каде што заодува празникот на сонот
Оти ништо не е толку грешно
колку што е тајно и забрането

О колку се големи делата на Природата,
а колку е таа едноставна и скромна

Уште долго сакам да ми чекори мислата
по царствата што ги размоќив
Цел свет да заспие на моите дланки
Престолнина да ми е времето

Ако не стигнам да го одградам незнајното,
ако не видам до каде досега јасното,
ако не стасам до невидливото —
тогаш закопај ме во окото на светот,
да не се наситам од убавини

Учителе! Свеста е болест,
а мислата болка. Очај и страдање
Таинствен молк во пространа тишина

Најголем воин во времето
и галаксија што далеку умира

Можеби духот на Творецот
сè уште шета над ѕвездите
Тага ме разорува. Ме толчи осаменост
Необјаснива и темна шума расте
во куќите на сонот

Светот е празен и лажно е злото
А царува. Ја освојува вселената
Дури и вечноста ја покорува

Мој добар учителу!
Згазив инородни царства и народи,
а народот мој не го возљубив,
оти не стигнав да му се вратам
ниту на сведени, ниту на радости

Таму каде што татко ми посеа оган
и со пепел го означи мракот,
јас отворив светлини
и кули ѕвездени изградив. Обединив
празнини. Споив векови и јазици

Но љубов нигде не устроив
Наискап ми профуче младоста

А толку малку љубов има во просторот -
сеедно како да ја нема
Последно што сакав -
на вишна ѕвезда кула да подигнам,
мост меѓу времиња
Да не ја срушат омрази, ниту војни
И бог да ѝ завидува

Да засидам љубов во семирот,
во срцата на сверови, на птици и воини
Да рикне младоста до небеса
Бајрактар да ми е сонцето

Ако не успеав душата да си ја зауздам
и надежта да ја оковам во канџи
Ако не стигнав милоста да си ја распрснам
по царствата што не ги освоив,
и ако не се вратив дома да се збогувам
со сè што останало од младоста,
и со сè што замрежило во спомените
Не обвинувај ме, учители!
Оти јас сум кинисал кон неврати
Да го одмеѓам светот, помудар да биде
И да го спасам од нечовештини

Затоа бладам над понори
И затоа чекам пророци

5.

Смртта да не ја пресонам во темнини
делев и пожешки постели од твојата

О жено, од сите најубава!
Никогаш не сум посакувал
посилно слепило од она кога заспивав
врз жарот на твоите копнежи

Ако рожба не ископав под кулите,
вечност барем имам уште на живота
што се буди како поплава
и надира како бура од непознати страни
Блесок ме озарува во нестварното,
во зракот на неможното,
како војна што остава пустоши
врз раните на векот

Полесно ми е ново царство да устројам
одошто да закостам во твоите шатори
Жено од сите најљубена!
Твоите коси светат на песокот
како свила од пченично класје

Не треба ништо да вообразувам,
оти твојата убавина е како вселена длабока
Штом еднаш ме зароби на твоите колена
ќе останам твој вечен заточеник

А не си само жена секој да те погледне
До што е машко во царството

ќе ослепе од блесокот на божица
И до што е простор отров ќе стане
до кај што ти допира бакнежот

Не си вино. А светот го опиваш
Ден за мудрување, о Бактријко!
Век за милување. Ќерко на светлината
Не си само жена, ами огнена кука
Постела од ѕвезди,
мирис што ги опијанува
копјата на ноќта
Допир што ги пали мермерните души

Не си само жена, а царица
што над царства вселенски царува
Не си само жена, а сон што поседува
Да ме закопаш на вишна чардака,
гробот да не ми го кајдисаат алајки
Да ме закопаш во долапот на молкот,
духот да ми го милуваат зраците
на твоите прсти, во космичка маина,
оти сум господар на времето

Да ме оставиш да самувам
си додека не се вратат војните
Та да ме скорнеш за победи
А дотогаш да ме љубиш наискап,
белки љубов ќе устројам за векови

Гледам како од некое споредно време
свечено слегуваш во свадбени одан,
да си го исцелиш срцето на невеста
што смртните не можат да го допрат

Слегуваш до дното на земниот метеж
и го сплотуваш сето историско време
како свездокрил чувар на бескрајот
И исчезнуваш негибната од човечка прелест

Жено неодминлива и неодгатлива
Неподатлива и несфатлива
Ако господ те создал
да му бидеш изговор за неговото
несовршено совршенство
И ако кобиш на царски прелог,
а бог приопштуваш во маглите на блудот
Ниту царот ќе ти прости
за духовна прељуба
ниту господ за соблазнување на честа

А знам дека мажот може
да ја надмудри жената
само ако господ му ја даде
моќта на Природата
и ако ги раздвижи свездите
Дволико сонце ако ѝ зацари в постела
и ако се разбуди во светлини

Догорувам о жено од сите најдрага!
Оти моето време претрча крај вечноста,
а меѓу нас векови се разденија
Само зборот ќе нè спојува
во идните растојанија

Сека вечер слегувам до твојот шатор
и те откривам на месечина,
свездите да му се радуваат
на твоето разголено тело
До што е народ и до што е маж

да ја допре твојата вечност
А вечноста била недопирлива

В зори те покривам
Од веков да не исчезне вечноста

Жито да жнееш, жено жестока и жешка,
на камили ќе го натоварам
и ќе посеам семе меѓу плевел,
да никне љубов од врutoци
Како бршлен да го опаша семирот
Љубовта да ја излекува болката на светот

Како молскавица ме ослепи,
та не гледам чедност во заливот на свеста,
ниту жена на брегот од надежта,
ниту љубовница во стражата на мракот
Цар сум на светлини, а љубов не устроив
под сонцето. Во мрак се заколнал светот

6.

Ако не стигнав троа љубов да зацарам,
барем се намножив меѓу народи и богови,
меѓу сè што ползи и лета во царството
и во времето на Создателот
И барем тебе за брат те имав, о Букефал!
И како брат те оплакувам. Убавецу мој,
проклето горделив, а до смрт верен

Во твоите очи можеби сум исполнил
Можеби сфинга. Или боголик
господар кој единствено пред тебе
си ја исповеда душата,
оти знам дека светот е недоверчив,
а ближниот најголем предавник
Затоа те овенчувам со слава

Ти било пишано со смртта да се збогуваш
во далечини. Оти таа од далечини нè следи
И да *уриваш мракови од покриви*

Букефал! Ние ја отворивме
Големата порта на љубовта,
ама не се утешивме, оти се изгубивме
во празнини. Пат не наоѓаме до нашите
души, а толку сме блиски

Осаменоста е мачнина. И неосвоива
празнина. А не можам среќата да ја
заменам со победи. И храброста со сила

Знам дека господ најпрвин нè зближува
за да ни бидат тешки разделбите
А потоа до омраза ни го дели просторот

Господи! Ако така се создаваат богови,
сите ќе бевме болни чувари на пороци
Непослушни лигуши. Перверзници
Крадци на сенки. Расипници

Сите ќе бевме разгневени скитници
Поразени души. Одродени од казни
Ќе бевме осамени. Ќе бевме измамени
пред да ја прифатиме судбината на богови

Букефал! Мој стар пријателе
Уште од малечок се искачував
по стрмните скалила на славата
И колку повеќе се извишував
толку пониско лазев

А сега да можам бунар да ископам
во мојата разгневена душа
како гроб во темна длабочина,
злото на светот не ќе го заточам,
гевот на времето не ќе го закопам
Олку е голема злобата човекова

Несреќен сум, о другару мој верен,
оти за среќата треба помалку
дури и од она што човек го има
А јас сакав да го приграбам светот
уште посилен да биде. И уште подобар

Да стане империја на моќни и богати,
а еднакво несреќни како бездомници

Затоа, кога се запали срцето на Артемида,
лицето на камен си го издлабив,
да не ми истече времето
Оти сè што тече неповратно исчезнува

О Букефал! На збор сум до вечноста,
а не можам да го изговорам
Го држам клучот на тајните,
а не можам светот да го отклучам
Стасав на истекот од времето,
а јазелот не можам да му го пресечам
На крајот сум од недогледот,
а почетокот не сум го одгатнал

Сегде кај што посегнав израснаа мостови
Ама господ ми го огради умот
Разумот ми го ограничи со сидови
Санким во пеколот било забрането,
а во рајот непотребно да се мисли

Затоа, не знам каде почнува јасното,
каде се пали видливото
Не знам каде завршува мрачното,
каде се гаси темното. Не знам
каде исчезнува земното
Небаре сè било сон и магновение
Букефал! Не плаши се од својата сенка
Нам страшило ни е времето,
оти него не ќе го стасаме
А прогонуваме сеништа

Зарем летае над огнови
што ќе згаснат од човекољубие?
Букефал! Кај што стигнавме

царства изградивме,
градби извишивме до небеса
Но нигде љубов не устроивме
Љубовта била и од царства посилна,
оти народи спојува, а разделува бесмртни

Букефал! Нам ќе ни судат
времиња јадовни. И ќе нè раздомат
Божем печатот ни бил иновен
Оти среде божји империи
божества покоривме
и обесмртивме до што е смртно на светов

А морам да им се покорувам
на Законот и на Правдата,
зашто јас сум и Закон и Правда

Букефал! Тебе ќе ти судат за безочна
приврзаност. А мене за самољубие

Боже, и над времето имало време
Долго сме заедно. А уште повеќе сами

7.

Не одземај ми божје вечност од минливоста
и не ми ја окадувај душата со завист,
оти си од мене поголем свездовидец
и поголем сејач на несреќи

Сè уште ме омајува гласот на Пророкот:
Духот ти го заразив со властољубие,
а верата ти ја расфрлав долж реките,
оти ќе има голема војна одовде до Сидот
Ќе појдеш на Исток и ќе победиш
Големи царства ќе коленичат пред тебе
И ќе има уште многу војни
И пак ќе победуваш

И имаше војни. И победував
И освојував царства. И царував
со народи и светови
А ме нарекоа варварин
Јазикот да им се исуши од омрази

И уште ми велеше Пророкот:
Твоите раце ќе допрат до незнајното
на четирите страни од екумената
И насекаде смеата на крвта
ќе те прогонува во болеста
И во твоите земји стравот ќе владее
над разумот и над правдината

Од сè што ти припаѓа ќе ти остане
само мечтата за младоста,

а староста не ќе ти преспије в куќи
И сè што ќе ти кажам од Бога ќе биде

Од свети височини Оракул ми рече:
Повикај ги твоите поданици
Во небесни стаи нека ги закопаат
твоите мртви богови
А да му се поклониш само на еден

На оној кој беше. Кој е. И ќе биде
На оној кој помина. Остана. И ќе дојде
Во твоето царство е народот негов

И Пророкот ме праша:
Зарем во исти раце не ги држиш
и мечот и лебот?
Зарем со исти очи не ги гледаш
и мракот и сјајот?
Зарем во исто срце не ги сокриваш
и стравот и гневот?
Зарем за сешто ќе именуваш богови?

А колку богови толку немири во душата
Колку божества толку неспокои
во твоето пространо срце

О Пророку! Често ми доаѓаш
како гром без молскавици
Тивко и кога е невозможно
да се верува во разумот
А близок не си ми. Ниту пријател

Сè што си кажал од Бога ќе да е
И сè што ќе речеш од Бога нека е
Ти мудар гледач во иднините,

кажи ми дали е сè однапред решено?
И дали судбините ни се одредени
на минување низ вечноста?

А Мудрецот ми рече:
Вечноста е ништожно минлива,
само минливоста е вечна

О таго, толку ли е вистината очајна,
а очајот стварен? Животот бил
прашинка меѓу силни бури
Блесок што за миг се губи
неповратно во темни бездни
Животот бил звук што исчезнува
во просторот како краток прислук
Молк во времето. Само привидение
Еднакво безвреден –
и говедарски и царски
Еднакво бесмислен –
и ропски и господарски

Голем Пророку! Ако е сè минливо,
има ли барем нешто што е вечно?
Има ли нешто што е бесмртно
во сето вселенско траење?
Ако е сè минливо, дали барем боговите
се она што биле вчера?
И утре ќе бидат ли тоа што се денес?
И ако нема вечност,
дали божјото е траење во мигот
или миг во траењето?

Дали сето Создание е Ништо?
Дали Ништото е вечно?

Имало ли крај пред овој почеток,
и пред крајот почеток?
Ќе има ли крај по овој почеток,
и по крајот почеток?
И не е ли тоа бесконечност:
Почеток без крај и почеток
И крај без почеток и крај
И дали бесконечното е вечно?

И не сме ли ние, о Пророку,
во тој бесконечен вител
бесконечно вечни? Како души
што вечно треперат над ѕвездите
Не сме ли минливо вечни
и во вечноста минливи?
Не сме ли богови?
О не сме ли богови?
И не сме ли синови на бога?

8.

Да се разнебити злото од омрази,
меѓу вас и сета Екумена
светлини растурир до кај што ми допира
името. И мир посеав низ просторот,
меѓу инородни народи и племиња
Мир зацарив меѓу престолнини,
а секој мој поздрав значеше војна

Зарем не откривте во мене љубопитства –
да ја отворам Куката на светот
кон незнајното и да слезат
богови во нашите шатори?
Но душите ви опустеа од лакомства
и очите ви ослепаа за бесцености,
задека проклетства наследивте

Воини мои! Секогаш сум ви кажувал:
Не бидете само прости ограбувачи,
оти доаѓа времето кога
ќе се разлучи двојното во човека –
Ангелот и Сверот

И сум ви зборувал да ми верувате
и со мене да станете бесмртни,
оти јас сум бесмртно божество
Веќе никогаш смртник
А царството ќе ми се распадне
од пространост и големина
И ништо по мене веќе
не ќе биде како што било

Пезетери мои! Уште пред Херонеја
ве заколнав на верност,
како и пред мене Едноокиот
И постојано ви заветував –
пред Теба и Граник. Пред Ис и Гавгамела:
дека предавствата ни се судбина
пофатална и од потопот
Како пред Творецот,
и пред мене морето се повлекува
Со меч го пресеков јазелот на светот

И моќта уште ме освојува
како да управувам со времето,
оти јас сум бог што ја сонува иднината
и царството ми е кафеЗ
од кој постојано излегувам

Господар сум на храмови и мориња,
на сеидби и жетви. На реки и ѕвезди
Господар сум на народи и царства,
а татковината си ја изгубив,
оти мене *цел свет ми е татковина*

Затоа, женете се сегде и секогаш
Онаму кај што ќе ве залогорам
и таму кај што ќе ве нахранат
И тогаш кога ќе ви понудат мирта и вино
Мешајте ја крвта за да се ороди светот
И земете сè што ќе освоите,
како што ви прилега на победници
Оти кај што ќе нè осамне
нема да нè стемни
И кај што ќе нè смрачи
нема да нè раздени

Толку ми се брза да го превтасам сонот
Воини мои! Пешадери!
Разурнував само кога морав,
а градев насекаде кај ќе стигнев
И на многу божества им подигнав жртвеници
Затоа го носам проклетството на светот,
како да ме газат планини

А победував и тогаш кога знаев
дека смртта е поизвесна од победата
И затоа поминав низ Господовата врата
и стасав до татковината на боговите
Да не ме запревте пред Големиот сид,
на препад ќе ја освоев и вселената
Ќе ги покореа и свездите

Воини бестрашни! Повеќе сакав да бидам
вечен патник одошто освојувач
Сакав да отпловам од Ганг до Нил
и натаму преку Херакловите столбови
Оти како ќе можеа да го освојуваа
она што не сум го видел?
И како ќе можеа да создаваа
свет што не ќе го познаваа?

Но гледајќи го Хелеспонт, ослепев
И славата ме опи до Сонцето
Затоа, на мојот пат секогаш имаше
помалку леб одошто војни
И белки еднаш сфативте оти
сè додека има луѓе ќе има и војни
и дека и последен да остане во вселената
човекот ќе војува и со вселената
Оти сè што постои војува за да постои
И сè што опстанало, опстанало војувајќи

Копјаници мои! Богатство не наследив,
ниту го сочував за наследници
Сè што освоив ви го поделив
и го повикав Лисипа да им направи
бронзени ликови на оние
кои умреа за мене. И од мене нека живеат

А ако останев во Миеза,
ќе имавте ли олку слава и богатство?
Ќе го оживев ли сонот невозможен?
Ќе имаше ли повеќе љубов во просторот?
О боже! Ќе бев ли Александар?

9.

*Ако младоста ја отстарував
и не ѝ се дорадував*

Ако не стасав да летам над гласот
на среќата. Низ бурите на сонот
Ако дома не се вратив
да се збогувам со тагата
Ако немав од кого да се разделам
Ако родот ми го сотрат. За Престолот!
Барем со осаменоста се збогував
Со двојното во мене
Со Човекот и Богот
Конечно со вечноста

И векутума со конечноста
Со верноста и дволичноста
Со скромноста и лакомоста
Со нискоста и гордоста. Со дарежливоста
Со гневот и милоста. Со мудроста
Со стравот и подлоста. Со добрината
Со злобата и омразата. Со справедливоста
Со сè што е порочно и доблесно во човека

Ој животе! Се збогував со земното
Со болеста. Со младоста
Со среќата. Со радоста
Со љубовта и омразата
Со копнежот. Со тагата
Се збогував со убавината
Но од ништо не се излекував

Оставете ме сега сам
сонот да си го досонувам
Со сите да се отсамувам
и да го изодам космичкото време,
оти за сè друго веќе е доцна

Јас никиогаш не ги крадев победите
Само ги берев како ѕвезди во светлината
Затоа, не гибајте ми ја славата!
И не расфрлајте се како сејачи на злоба
по моето разбожено небо

И не кажувајте ми дека сè што создадов
е блесок на среќата
и настраност на судбината

Не кревајте ми го гневот до безумие,
оти не можам да ги прежалам
Парменион и сина му Филота,
и Црниот Клит што ми ја спаси светлината,
а душата ми ја оцрни со жалови

И не можам да ја заборавам жената
од Теба чија што горделивост
и во тагата ја порази мојата победа
И покорната Барсина, вдовицата,
Која љубејќи ме – не изврши прељуба
и му остана верна на својот господар

И Букефал, мојот црн убавец
Дивјакот по кој ќе спобудалев во Пела
и единствен што го спитоми моето дишење

И не можам да го изумам стагиранецот
оти уште не сум стасал до невидливото

И Керката на сонцето
И сите оние на кои им ги примив рацете
И тие на кои им ги подадов моите

Не можам да се разделам од светот
што не стигнав да го одмеѓам,
да не го уништат зла и омрази,
да не го заразат одмазди,
да не го зајармат неправди

Не можам да си ја закопам мислата
во ноќите на Африка, по степите на Азија
Толку сум тажен и очаен!
И толку сум болен и осамен!

Ој животе! Ми отежна зборот како ридиште
и како мравјалник што го опседнал веков,
та цганот ни бог ни цар не познава

Не плашете се за мене. И да умрам
кралот не ќе биде мртов
И друг не ќе се роди! А ќе има други

Полошо време не можев да одберам
Од цели народи подалеку да мислам,
и мислејќи да освојувам,
и освојувајќи да постојам
Сега за сè е веќе доцна!
Сè помина како сон на јаве!

Ме обзема лудило. Ме опседнала желба
и мртов да бидам убав. И победник

Оставете ме сам. Ласкањето ја уништува
душата и ја излакува вистината

Уште еднаш ќе досегнам до милоста
на Индра и до ридиштата што ги засакав
повеќе од висечките билки во Вавилон

Ќе созидам гроб меѓу стада што пасат,
оти се секавам каде сè сум бил
и каде сè ќе бидам
Иднината ми е како минато

Не покајувај, боже! Ми ја даде светлината
да ја распрснам по дувлата на светот
Умот не ми го заслепувај со бездни,
зла да не се растурат по вселената

А универзумот е далечен. Студен и бескраен
И среде него, над сите ѕвезди - и мојата
Оти не реков: по мене потоп!
Туку реков: по мене процвет!
Со плач почнав. И со плач завршувам

10.

Радоста ќе ја досонувам сам во универзумот,
оти на живота ја немав вистинската
А таму кај што ќе чемреам во маглите
веќе не ќе ми требаат радувања
Сè било сон и привидение

Си одам. А толку работи не довршив
И никој не ќе ги докрајчи. *Сите раце се туѓи*
Ме опседна празноверие. И страв ме заточи
дека сум можеби најголем смртник
меѓу толкуте смртници

Ми доаѓаш во пурпурна одежда. Неподмитлива како
вонвременска кочија на минување
Кога чекаш, сè запира. Светот се скаменува
И војните не го движат Часовникот на бога

Никогаш не сум те замислувал толку строга
Само да си уште и справедлива
Но онаму каде што е надмоќен редот
владее најголемо безредие
Оти силата не признава правда

Си одам. А никогаш не ќе дознаам
дали бев посвиреп како водач
или поблагороден како победник?
Дали ми ја прочитавте душата
дека под гневот ѝ спие кроткоста,
милост под суровоста

Ви ги простувам зломислите,
оти сте смртници од раѓање
И не ќе ве одмине минливоста,
штом подли посегате по честа

Затоа, и да не бев војсководец,
ќе ме завојводивте, оти ви требаше водач!
И да не бев цар, ќе ме зацаривте,
оти ви требаше владетел!
И да не бев бог, ќе ме забожевете,
оти требаше во нешто да верувате!

Мојата империја сега е малечка,
колку да ми го собере телото
изнемоштено од талкања по далечини
и од рани излузнето

Душата не ќе ми ја соберат пространства
и космички светлини не ќе ја одмрачат,
оти навек самува во чемери и црнила
и чмае во болести и страдања
Грака она негде по пустини
Ноќе гаврани ѝ го покажуваат патот
од пеколот до рајот. До престолот!

Ми идеш неподмитлива. Порано или подоцна светот
ќе се помрачи и крвта ќе падне
како завеса врз митот на времето

А знам: не само на слабите – и на силните
им треба храброст. Дури и повеќе!
Оти можеби не е толку страшно да се умре
Пострашна е свеста за нејасното
Неизвесноста. Стравот од непознатото
Тајната за преселбата на душите

Боже, поштеди ме од чекркот на мислата
Од болеста на разумот. Од ропството
на свеста. Барем сега кога се прочистувам

За слободата на светот пресудни се
среќата и радоста на единката
Сета мудрост е во љубовта како
проста причина. Врховна е само целта

Си одам. И не знам дали некогаш
ќе се вратам во друга димензија?
И токму тука. Но како морепловец
ќе ги прекројувам планините. И ќе војувам
со молњите. Со љубопитствата на светот
што сакав да го одмеѓам. На јуриш
природата ќе ја освојувам. Сè одново
пред крајот на сите почетоци
И сè повторно додека трае движењето
на силите во семирот

Си одам. О непознато! Не оставај ме
без војна да ти го допрам челото
и да ти го видам образот на божество
Прошетај ме уште еднаш
по темните горчила на осамата
и застани кај што сум бил најсилен
Таму нека ми биде гробот. Кон ѕвездите
свртен и отворен за светлините

Не верувам боже! А те барам!
Душата да не ми спие на глогови
и да не ме одмине времето

Заминувам. А толку нешта не довршив
Младост немав, ниту старост

Проколнат патник по вечноста
и осамен стражар во кулите на сонот
Од бескрајот до времето починка барам
Над мене се урива меѓникот на светот
и вселената прснува како око
прободено со копје

И паѓаме, боже! Низ пространа темнина
Како во царство во кое вечно се паѓа
Паѓаме заедно, и роб и господар
И бог и човек
И не знам дали сум уште забожен смртник,
или смртно божество? Единствено двојство,
или двојно единство? Дали сум Александар?

Чинам дека лебдам! Ги допирам ѕвездите!
И чинам дека и другпат сум се враќал тука
соединет со Бога во Едно Создание!
И се сеќавам на иднината како да е минато

ПЕТНАЕСЕТТЕ

*(А ние сме само прашина
меѓу темни галаксии
Зрнца што ги колве
Врховната свест. Вечното
И којзнае дали во бурата
Господ нè забележува)*

1. (ТИМОТЕЈ)

Од темен бунар во семирот надира шепот
Нечујно ехо од далечини што ни смртта
не ги премостува. Како дива опомена

што рика во последната ноќ на светов:
Копај под старото дрво исушено од молитви
Под порталот на црквата разрушната

од анатеми, копај. Под темнината
на ридот, под сидот на времето, копај
Ископај ги моштите на светците, душите

на тие левити што фрлија семе во мракот
на вселената. О Тимотеј, велик епископе
во градот Тиверијски. *Непроодното* како

по суво го помина, да поведеш непорочни
мажи меѓу празни глумарки во некрстено
време. Стигма е мравјалник да прогледа

2. (ЕВСЕВИЈ)

Евсевиј, крепок чтецу, капец на сопотна нурија
Аз, недостојни раб божји и служител, Миракул
писах, манускрипт о свјатих великих мученици

Сија књига, писание о словах, дај добрим и умним
људима, за духовно спасение неграмотних
Ти причислен у монаха, блажен помошник

на кутрите вдовици, кроток татко на сираците
По целата земја го разнесе *словото за рибарите*
и прегна бурници на небесна ораница. Колку

души си покрстил, толку свезди си посеал
во семирот. Ти, оракул, невидливото го гледаш,
го читаш незнајното, бескрајното. Го раскриваш

тајното. Ти нè разлаци од смолата на мракот и порти
отвори во иднината, да не талкаме потамина. *Трудно*
ест да познаеш себеси, а лесно да судиш друго

3. (КОМАСИЈ)

Те измисливме Госпoде, да не сме осамени
во семирот, да не ослепиме на веков. А светот
се руши како брут во времето на чудата, кога

целиот род ни беше предаден на кланица
и кога длабока ноќ ја покри екумената
Нè остави сами, сверови да ни опустошат

О славен монаху, Комасиј! Ти што *го остави*
војничкиот појас, не се уплаши ли од мечот
на Валент и Филип, од гневот на Јулијан?

Не знаевте ли, неуки! Одејќи си, со себе
ги носиме и љубовта и тагата, оти се посилни
од нас смртните. Кога ќе ви се вратат душите

уште поништожна ќе биде смртта. Ајазмо
во темна врчва. Од сè најблиску до вечноста
е љубовта, оти и слепа гледа во иднината

4. (ПЕТАР)

Спијат сенилни старци под сидините. Клокоти
чекањето под песочни ридови. Ќе нè покрстат
Сверови ќе го закопаат гревот на дивината,

да не изникнат повторно смреки во мислата,
да не расте отсутност во празнината. *Чудни се,*
о презвитер Петар, *патиштата господови*, оти

времето е лудница, векот историска блудница
Глеј, почна в зори да се стемнува, а на заод
да се разденува. Гарамет витае под орловина

И горазди духом, тргнавте крстум на губилиште,
на крваво распетие. Небаре Господ слегол гол
во Тивериопол. Јанган среде некрстени пустини

Раката да ти се позлати. Реликвија што нечисти
исцелува. Иљач за слепи, за лепрозни спасение
Само конечноста со ништо, со ништо не се лекува

5. (ХАРИТОН)

Никој не може да ни го одземе минатото,
о премудар Харитоне! Доаѓаме кај тебе
како чувари на мртвите. И не од гревот,

ами од смртта спаси нè. Кој верува дека
е можно, ќе нурне во божјата супстанција,
ќе легне во темна ракла и вечно ќе сонува

Црни гламни ни се очите. Огнови што чадат
низ еоните. Ќе станеш ли пред да почнат
повторно да умираат мртвите? Никогаш

повеќе да не залутаме во тие подземја
каде што се чека. Сто века таму јансата
јава врз загубата и царува во празнината

Таму погубно се тетерави светлината, како
пилиштарец на распетно дрво. Како расточна
бура низ урвина. Како гром на апокалипсата

6. (ТЕОДОР)

Нема лек за тагата, о Теодоре благодарен,
оти сме осудени на бегство во светлината
Како неверник пред молитва се урива злото

над градот. Стенија надира од Самораница
Од сè во душите ни останаа само празнини
Без нафака нè фрлија на буниште. Бастретот

ни самува низ угарите, во реата на бунарите
На благоден, кај ли сме залутале во семирот,
та залудно нè бараш меѓу свездите? Како

да ќе ја спасиме верата од вистината што
варосана таи во сидините. Од постанокот
тука анатемата е фрлена како валугар

в грло, ко надеж во црна цгура, да сведочи
за бескрајната преселба на душите. Од
еоните кон еоните. Од мигот до вечноста

7. (СОКРАТ)

Почетокот не ви го паметам, гробовите
не ви ги знам. А толку блиску ве допирам
Од каде дојдовте, та слепи нè заразивте

со светлини? О Сократе, откако расфрла
ентелехија во нашите домови, од мудроста
кротка се опиваме како од причесно вино

На работ од свеста го слушам стариот аманет:
Копај под коренот, под срцето на сувиот јавор
Под порталот, под темелите на храмот, копај

Копај под жилото на градот, до дното на јадот
Под огнилото на каменот, под чемерот, копај
Копај на валожни места, кај што струмат нурии

Под лаки, под лужини. Ископај ги, една по една,
душите на видарите. Унери ќе гледаат слепите,
Ќе слушаат глумите. Боже, ќе беседат немите

8. (ТОМА)

Двери и оплат поклоних, сија икона приложих
руком иконописца разумног, зографа грешног
Изобразисја од уста оракула велико слово:

Преку моштите наши силни војски ќе минат
Во крв до колена ќе газат. Змии преку коски
и черепи ќе лазат. И пак нема да верувате

Долго ќе царува мракот, на тронот ќе богува злото.
По целата земја питачи, убоги старци,
сираци, прелестни жени. И пак не ќе верувате

Гладот ќе оклешти губина, бездна ќе отвори
смртта. Ќе зјаат суши, од дрчи сè ќе се сруши
И пак ќе нема вера во вашите проклети души

У богати, силом бучук ченичка, поломник ченица
У сироти зрно ичимен, јали 'рже. Ѓаконе Тома,
гледај си своје опхожденије како чрез огледало

9. (ЈОВАН)

О презвитер Јован! Со ништо не ќе ја удостојам
душава што жеднее за вечност. Грешам ли,
создавајќи те според мојата лика и прилика?

Еденздруг се создаваме, боже, а сами постоиме
еден спроти друг. И којзнае *дали тоа што си го*
замислувам, не се случило порано барем еднаш?

Дали не се случува негде и нема ли да се случи
некогаш? А знам: ако свесно ме убива конечното,
ништо повеќе и бесконечноста не ме утешува

Оти сè што со делење се размножува, со множење
умира. Така било од векутума века и така
ќе остане до истекот на времето во вселената

А ние сме само прашинка меѓу темни галаксии
Зрнца што ги колве Врховната свест. Вечното
И којзнае дали во бурата Господ нè забележува

10. (ЕРОТЕЈ)

Толку векови сме биле раскарани со бога
И далечни. А никогаш не сме се причестиле
Еротеј, монаху чудесен! Насекаде Духот

го спознавам, без облик во свеста и невидлив
во времето. И никна писмо во нива траорна
За скриптор обиталиште, јад, покора и скрб

И падна спогодбата за Светото тројство
за да закрепне прасмислата за вечноста
на душата и да се воплоти страшната

тајна на бесмртноста. Боже, повикај нè
на молитва, оти нечисти сили призивајет
мажи грамотни. У алфабети ест зла душа

И тие фатени скориваат. И од нив лепрозни
зацелуваат, слепи прогледуваат. А секој
според делата не ги препознава безбожните

11. (НИКИФОР)

О Никифоре победоносец! *Како ли ќе живееме без неизвесноста?* Мојата оловна тага се шири низ времето. Рика она во пуста гора како мора,

како божја крв пред кланица. Во срамна стапица сме фатени, в недоапица. И јасното ни го бистри разумот: *ако не сме вечни, не сме ни вистинити*

Уште ли ноќе витаете над бедемите на градот? Уште ли нечујно благоглаголите пред портите на оние што не ги отвораат срцата за покајание?

Колку што во нив имаше злоба, сега триж повеќе ѝ робуваат на љубовта што бескрајно се надева и верува дека сè што е невидливо е и вечно

Не знаете ли, о поданици на царот! Пронијари што на митски суштества им се поклонуваат Царското е божјо, а божјото не ќе да е царско

12. (ВАСИЛИЈ)

Кој не го памети сонот на Василиј ѓаконот,
нека застане на вишна рида, среде лозјата,
и од заветрина нека го распрета ехото:

Чудни се, чудни се *патиштата господови*
Тајни за смртници. *Страшен ангел* е јавето.
А сонот бил откровение за идно поколение

Ќе дојде време кога слободата на робот
ќе му се покорува. Ќе се молите блажени
на ропството да му слугувате. И ќе сакате

Ќе дојде време кога животот на смртта
ќе ѝ се додворува. Ќе дочекате смирени
на смртта да ѝ се радувате. И ќе сакате

Ќе дојде време кога доблеста на злото
ќе му е подлизурка. Ќе пукнете од завист
кој со злото повеќе да царува. И ќе сакате

13. (ДАНИИЛ)

О просветлен Даниил, нели нè учеше
да не ги даруваме силните, оти тие
ќе ни ги земат душите. А куци доаѓаа

кај вас страстотерпци, и здрави се враќаа
во своите домови. Слепи идеа, а си одеа
со очи. Неми добиваа јазик, сакати - раце

Фатени стануваа, се исчистуваа лепрозни
Удостоивте луѓе со неприродни страсти
Ослабени кренавте на нозе. Измачувани

од нечисти духови скротивте. На глувите
им липса тишината, на лудите дивината
Се точеа несреќни, ништожни, безнадежни

Идеа очајни од сите места на екумената
Тивериопол стана кула од секаде видлива
А сè што примивте на дар, на дар го дадовте

14. (ТЕОДОР)

Успокој ги дрските по нарав, некрстените,
О сеприсутен и кроткороден Теодоре!
Твоите миросани стапала пртина оставија

на Горни Лужец, во Валожиц, на В'лчји Лут,
среде Волковија. Покрстувај диви у Забрдје,
на Падишта, во Дебревник, на Буков Равен,

под Рулина. Крштевај чедни на Долни Брод,
во длабок Студенец, на Пресека, на грлат
Сопот, во Губина. Фрли семе на бело Слано

на широка Рудова, на Суха Лука, во Сухо
Борје, среде Вели Камен, под Вели Орах,
до Велија Река. Исповедај грешни на Глоден,

во густа Папратница, на Брезник, во Пупавица
Причестувај покајници во Градец, по Селишта
И упокој душу блажену на Хусарско распутје

15. (СЕРГИЈ)

Сè доаѓа од темнината, од празнината
И сè назад се враќа, о милостив Сергиј!
Душата ми чемрее во ништавило и плаче

како слепородена жена што прогледала
Колку манастири ни оставивте во срцата?
Колку гладни нахранивте, жадни напоивте?

А земни цареви ви ги поделија моштите
Каде ви таи силата што ридишта подига?
И каде ги заклучавте чудата? Да чудата

Уште ќе копаме под старото дрво исушено
од молитви. Под порталот на црквата
разурната од анатемници, ќе копаме

Под темнилото на ридот, длабоко под сидот
на времето ќе ископаме светци, маченици
Навистина се чудни патиштата господови

ПОТОМЦИТЕ НА ЧРТ

*(Легнуваме со надеж,
се будиме со чувство на залудност
И положи го оставаме светот
од сите претходни светови)*

1.

*Ни град, ни рој од скакулци,
ни арачлии, Омуре славен*

Со златна игла во мислата
и со осилки во душата
го распарам ќилимот врз лицето
на Поетската земја,
крваво како платното од Ибора
А гласот ти беше залостен
во камена пена
додека држевме бури во прстите
и чемер во душите

Отаде темното, негибната
остана само гордоста озарена
на другата страна од тунелот
А светлини нè разделија
звучешто и страшно како трубата
на Тритон, небаре Чрт го развева
плаштот и сее темнило
во стомните на времето

Со монашки нокти гребам
под влажните бразди на писмото,
во златните ковчези на зборот
И го обликувам незнајното
на прелестна свезда. Како драгоман
меѓу непрочитани знаци
на водениот образ од песната

Боже, не ќе ги прескокнеме
круговите во Пеколот оти
тие се *хиерархија на мачењата*
која претпочита строгост и ред
А смртта е стремеж на умот
и котило во разумот. Укаж што
во сверица ја повредува душата

Во ледени повеи, среде пијани
буники, се буди времето на музите

О горчино што зеленееш
на прагот од очајот. Со ништо
не можам да те споредам,
оти и мудроста е суеверие
И не можам да ти ја продавам
младоста по споредните страни
на светот. По буништата
Како во чекалница на истекот
од векот. Како наезда на темни
сили од вселената

Меѓу лјудот, Омире славен,
спростирам горешти мечти
Но болеста не минува,
се митари злото
Како да се илјадат светлини
против гените на Природата

Молчешкум ја соопштувам крвта
што рика под атлите на манастирот,
во гласот на Езерото
А таму, како стара воздишка брефта
песната над шумот на водите
Ако заспиe во бесмртност,

ќе ја разбудат преубави паштерки
што голи сонуваат на ветрот
и копнеат по младоста
Оти кој прв од кајнакот пие,
последен ожеднува

Дај ми го твоето колено
да ја наследам Мудроста
и да видам сè што е забрането
Оти со мрак ќе ја доиме челада
и племето ќе ни залута во дровени
И оти сите води
ни се оградени со меѓи
од камени митници
И со клучари што ги побркале
молњите, па не знаат која свезда ќе
падне во skutot на големата
рожба, како пакосница меѓу
стрвно многуљудие

Езерото како женско тело
омекнува врз дланките
и се пали како око во прстен,
како кандило во темна галаксија

*Легнуваме со надеж,
се будиме со чувство на залудност
И полош го оставаме светот
од сите претходни светови*

А тврдо ти е визглавјето,
тврда постелата, како камена
дојка. Оти немало доволно
љубов во универзумот

*Ни град, ни рој од скакулци,
ни арачили. Туку на растоки
мојот народ заспива. И на
растоки се буди,
Омире славен*

2.

Дојдоа конарчии од Исток
за да го соопштат растурањето
на зелените магии и да ги
исмејат просирките на Сварог,
оти Чрт беше ги магепсал
големите води. И оти сè е
необјасниво во Големото
создавање. Јакоже у
чловека грешнаго беше го
пререкол најстрашниот сон

Чемери ни израснаа во душите,
јанси и одмазди во копјата
За секој грешник бесилка,
за секој праведник врчва горчило

Дојдоа паталци, гаталци, ранари,
видари од Долната земја,
како од најсвета задужбина
Небаре господ повторно тргнал
по светот да бара пророци

Оплакани дојдоа и немаа веќе
превези врз тажните образи
Туѓа им беше слогата, далеку
слободата, та не видоа дали
има свест во празнината
А носеа скаменет плач
на нивните набрчкани лица,
како образите на Ниоба

И глоѓе во душите. Трњаци,
драки, капињаци во очите

Дојдоа бабари, сурвари, коледари,
како синови на запалени стрништа
и отворија бунари во мракот

Дојдоа патарени, крстомори,
како потомци на знаците
и како молк на русалии
во некрстени денови. Во потони
ги закопаа спомените. На вакуф
залебија, крв и погача
во заумот. На иста гилотина
збунетост што на подник занокува

Дојдоа алајки со наводенети
скутови во мислата. Не научија
ништо од Историјата. А сонуваа
чардак на ѕвездите. И неутешно
плачеа, задека почнало
одбројувањето на бесконечното
и крајот на Создателот

Дојдоа леунки што од шамакот
ги довикуваа рожбите на доење
Спиеја на голежи, на пржели,
на чички. Со острики ги покриваа
нивните космички облини
Аште би авам бесчислен, аште
велико диво у vsија мир божји

И знаеја дека смртта е само
разделба со навиките и бегство
во реалноста. И дека идеалите

се абат во времето
А навидум сè било беззначајно

Дојдоа од темните вилаети
на сонот. И таму се враќаа како
растојанија што ја празнат
темнината. А патем пладнуваа
во кула од патила, во друга
материја во која веќе не постои
минатото и која не може
да ја препознае иднината
Како да не беа во Историјата

Се накотија како недоветно
племе, како морони на прагот
од Свездената капија. И молчеа,
оти не знаеја каде ја изгубиле
Книгата за читање на човечките
судбини. Спиеја со поскури
под јазикот и со крстови на челата

И велеа: не предметите, а знаците
ги бараме. Не појавите, а привидот
е страшен. И не стварноста, а
мечтите се вечни. Задека,
симетрично и вечно,
апокалипсата се повторува

Дојдоа со скудни дипленици
на плеќите. Со темно море
во очите. И дреждеа под стреите
Во камен да ја издлабат
минливоста за да истрае
пред поштукот на зборот
и да не истече низ чепот на времето

Пред иста рипида се молеа,
снеможени жени, и мажи, и болни
Жожореа старци и снуждени деца

Гладни и слепи, коњите потамина
ќе го изодат патот до Морето
и назад до црните огништа

Дојдоа серафими и јазикот
ни го озаконија. Да не ни
залутаат буквите во празнина

Од злоба не ќе прогледа светот

3.

Само Езерото ги плави
поганите јарболи што го
бербатат името на светите
води. На заод го заоравме
вравот, оти секоја ноќ
не се доорува мислата
И да не ни посадеа
очebol во свеста, пак ќе нè
удреа панукли во умот,
оти јадеж ни расте во душите

Густа материја од далечна
точка во просторот те крева
од одарот, Лазаре болен. Како да сее
темнило во бескрајот. Непозната
азбука ни го возбудува духот
што не ќе ја прочитаат
новите димензии на времето

Во час блуткав лакомо
си ги изедовме боговите,
како да ги распретавме
зломислите на Кајафа
И останавме без пријатели,
а непријателите не можат
да се добројат. Отуѓеност
на свер ни влезе во душите

Само Езерото ги памети
валканите едра, разлигавени

како трпези на задушници
О безбрежна ширино на очајот,
свечени бранови ти ги мијат
дланките што како реликвии
талкаат во ноќите
и ги успиваат свездите во ковчег
од лековита смола
Иљач што ќе го одлепи
темнилото од нашите зеници
Молк меѓу горопадни
бури во пустина

Само Езерото гледа
во нашите судбини
Всурено во отсутноста како во
огледало од бескрајна празнина
Како во светлина што коначи
на забран, во црна материја

Кога дојдовте и кога толку
се размноживте како маково
семе во копнежот? О номади
на првото татково огниште
Заспавте во тундра, на ничија
земја. Во густо зилје

Само Езерото гази
по сребрените скалила од
химната и рика како сверка
на ранина. Како дива свезда
пламната во белината на
снегот. И фаќа штивина,
сакајќи да го разјасни
еднозначното исчезнување
на вечноста. Оти и без него

би била празна отсутноста
А само бог вечно се создава

Езерото на топла растока
ткае елегија, како вдовица
во сонот на слепите јавачи
И како историја што самее
на камено гумно, во густо
мрачило. Во потонски одаи

Сета неодложна супстанција
ја остава на брегот и почнува
игра со сонцето. А копнее
за една татковина
И за спокојна смртност во
среќата, која ниту занокува
ниту осамнува под иста чатија
Ниту пак разумно се објаснува

А несреќата само за
бесмртните е сфатлива

Езерото векутума вилнее
по свештените одежди,
како по знаци во очајот,
и не ги препознава душите
на оние што се родиле
пред времето на пророците

Само Езерото, бдеејќи сонува
Стравот да не ја исполни
празнината со умопросветление
И да не се повтори Големиот
потоп. Да не се срушат црквите
во името на бога

Оти црни аспиди на Армагедон
ќе му суде на деда ни Македон

Не затворај очи, о Лазаре болен,
сè додека пламтаат густ
метафори во видот

4.

*Ни град, ни рој од скакулци,
ни арачлии. Зборот ни лута
во темнина. А не знаеме
какво е лицето на бога
од другата страна на заумот
Вран и сивак. Вран на сивак
Ќе нè разделат на денот
на бурите, кога Злото
ќе ја помрачи и последната
угарка на свеста*

Озабени ости ги откопуваат
царските мошти под сидините
А стражите не ќе се разбудат
ниту во следниот милениум

Ислужени воини ноќум
бдеат над ископините
како пилишта што го поганат
градот. Тагата е најдлабок
бунар во нивните души
До што е маштија под штит
да се крене на бунт против
разумот што нè одлачува
од бога. Против незнаењето

О ридови, високи во своето
траење. Вие што фрлате сенки
како одрани кожи во Езерото
Симнете ги црните платна

од густежот на спомените,
оти без нив вечноста е мртва

Како колера ќе се нафрлат
на вас потомците на Чрт
и сето темнило од вселената
ќе слезе во водите
И не ќе се најде јунак
спроти Црна Арапина

Ќе востанат балтаци, кукудари,
сулендари, караконцули
Ќе надојдат орди од степите
Ќе излезат сатири од змијарници
Ќе се огласат гавази, серафими
Ќе се витосаат козари, орачи, ковачи
И не ќе има кој да ги излекува
од слободата и од зујот на гордоста

Трагичарот пишува родослов
за нас уште неродени
И суди за дела што не знае
дали ќе се случат во заумот
Во тешко вино ќе ја потопат
нашата жалост

Ги сокривме светите тајни
во смреково зрно. Код на
нечитливи знаци. Клучалка
Уште не сме го дорезбареле
tronот на царскиот разврат
А од крепоста се симнаа мажи,
со царски печати на челата

И по нив прелестни жени
на мрачни сурии качени
И по нив алипни деца со лица
искривени од сверешта врева
И зад нив поданици со сурати
обесени на вжарени копја

Сновачките на заблуди катеа
светлини на небесни разбои
А ковачите на оружје калеа
мечови со сребрени балчаци
и стрели со златни врвови,
сиреч за лов на племенски
јавачи. И со мемливи образи
и лица исцрнети како вранила
се провикаа од високите голаци:

Славете го Трипуна под маски
и оставете го јадот меѓу лозјата,
оти тоа го наследивте од вашите
деспоти. Како што долго чекавте
суши, така долго ќе чекате дрчи,
порои, утопи. Ќе сновате
со букагии покрај водени сидови

И во темнината, во темнината
ќе го најдете светилникот
на душата. И под пијани баздови
ќе сонувате виделина во земјата
на големите ридишта

О боже, има ли за нас поарна земја
од оваа што ја плават потопи?
Од другата страна сè беше вода
Пространа вода и гансливи души

5.

По потопот, да се преживее
големиот блесок
и за Бога
вистински подвиг би бил

Ги чекаме молчешкум
ткајачките на четворни
платна да ги измијат
карпите што се стрват
над Езерото. А со бодлики
ги оградивме душите

Зарем толку осамени ќе нè
одвејат ветровите? И зарем
ќе нè одминат косидбите,
жетвите, лупенките?

Уште колку гладни години,
уште колку празни амбари
ќе треба за да се затнат
муцките на сè живо во вселената,
о премудар Јосифе?

Одјазли ги сите вражбини
што како чкрапји дебнат
од мутваците. Ќе ни ја
опустошат родината

И сите мунси фрли ги во
темникот. И сите клетви

дај му ги на устрелот. Оти сè
друго е подобро од вистината

Ти што ги искуша страдањата
поради минливоста на среќата
Наточи чисти кајнаци. И направи
вител во копитата. И нурни ги
златните минокери во бакарни
котлиња за да ги истераш
уроците. Да првнат нетопири
од смолата на мракот

Доилките да не ни се скаменат
меѓу врколаци. И да не ни згасне
породот како осамено жарче
фрлено во студената вселена

О пастири и орачи, плотта ви машка
како еленска кожа на провев
распната зад привидна симетрија
Рибари со фрлени мрежи во душите
Морнари, пирати од далечни мориња,
арабации, абации, кујунции, азнатари

Од кулите ќе слезат билкари
Ќе ве напојат со одвари од иљачи
И ќе ве омајат со темни илузии
за непрекинливоста на вителот
Оти сè е привид ако Врховната
свест не е вечна и ако вечноста
не се повторува низ мигот

И асии ќе заседнат по гумната
Ќе се закрвават ќесеции
Жените ќе жнеат бурјани и ќе

бојадисуваат црвени пеливани
Задека, тие што имаат најмалку,
најмногу даваат. А најголема
провадија е да се дадеш себеси

О винари, лихвари, праматари
Слушнете ги зурлите, гајдите,
'рзот на тапаните. И фатете оро
Маката да си ја исцедите
на дајриња. И јадот да ви се
витоса во небеса
Жетварките ќе донесат жестоки
пожари меѓу колковите и бели
погачи на градите

Ги чекаме ткајачките на четворни
платна да ги измијат карпите
И везилките да постелат ризи
врз мрсните синии
И плетилките да одмотаат котелци
како пајажина во мутваците

Ние сме деца на темнината
И не знаеме, боже, дали сме
исти како оние што пред
крстот се родени
Се изморивме од неостварени
соништа и од раскошните
кочии на Световид
А нема поголемо зло од
мракот во потсвеста
И неразумно е понижувањето
на свеста која ѝ противречи
на вечноста

По потопот, да се преживее
големиот блесок
и за Бога
вистински подвиг би бил

А неподносливо е да се живее
како роб на слободата,
Јосифе премудар

6.

Сè што ни ветија музите
остана од другата страна
на Големата порта
Зад светлината на духот

Сонуваме победи,
народе мој расточен,
оти храброста не е доволна
за лет кон слободата
А таа забранува окови
што љубовта ги поставува

Над ридот почнува големата
војна меѓу азбуките
Нека се сети Оној
што ни зборуваше дека
семејството на заговорот е фрлено
на белутрак. И дека Прометеј
сакаше да ја сруши црната
материја. О боже, *колку*
и да евозможен, животот
е несфатлив како равенка
од нечитливи знаци

Строфата со мунасип нека
ја заврши свадбата на ѕвездите,
оти ќе ни избега именката
што ја уловивме на лазиште,
како јаток во совалка,
како псих на влекач

во бурило. А свеста е ограничена
само во времето. И полесно е
да се снеможи човечката
неправда одошто божјата

Нека се сети Оној и нека побара
видец што ќе го одгатне
азбучникот на билките,
оти тие не ја познаваат
вистината за поразот на водите

‘Ртањето е можно и во молњите,
а залебува во опомената на бурите
Нека се сети Оној - за што сонува
Судбината, а за што Слободата?

Нека се сети - каде нè одмина
законот на Природата и раката
на Творецот? Нека се сети, оти
дење ловиме унери и се чуваме
од пламените стрели на Аждерот
како од налуничав таксират
А ноќе се враќаме кај родилките
и им ги крадеме прворожбите
На самрак орлици ни ги клукаат
очите во расколот на свездите
Во нивните ловишта звучешто
татнат рогови. Како длабок мук
на елени од вселената

Говорникот кажува беседи
за љубовта, а никој не го слуша:
Оние што невидливо се множат
во водите, не се сеќаваат за изворот

на темнината. Изгубено е
памтењето на Природата

Говорникот кажува беседи
за потеклото на светлината,
а никој не го гледа
Говорникот беседи за родословот
на билките и за сведоштвата
на птиците, а никој не му верува

Нашата Прамајка се сеќава само
на иднината како на темно море,
оти никој не е ангел во сатанско
време. А лозата ни се суши од
глуварки, од лигави слепоци
Лозата ни венее
од немушти јазици, од лудо билје

Ќе ни се сотре лозата од ползавки,
од острики под прагот татков

*Ни град, ни рој од скакулци, ниту
арачлии. Од вртимушки и од клучаки
ќе опустат полињата житородни
Крвта на нашите раце е братска крв*

Потонаа нашите бродови во темно,
во гневно море. А мразно ни е,
а празно ни е огништето без чела

Ќе повтиме постојбина
во темниот круг на огновите
и во невидлива страна на светот
О боже, не знам дали слободата

е можна кога ги памети само
тираните. Слободата ги заборава
своите робови

А победа е, а победа е кога
и поразот се премолчува,
народе мој расточен

7.

Како дух во залостена пештера
е стуткана чедноста, брате Јон
и чека питачи да наминат
во храмот на Големата мајка
Нокум ќе ѝ го украдат белегот
и взори наврапица ќе фатат
ценем, како циганска Черга,
како незнапна фурија
што се виори потамина

Историјата свечено слегува
по златните басамаци на
времето. Како водопад
од високите шуми на
трагедијата. Вјасаме кон неа
наврапито на светлосни
чези, со брзина на умот
Итаме први да стасаме во
иднината. А таа на сите
ќе ни одреди точка во
вселената и крква во грлото

Од раѓање веруваме во нешта
што ни се зајазлени како свети
амајлии. Од раѓање се враќаме
назад кон белезите и молиме
да ни се прости за она што ние
не бевме простувале
Задека, во свеста ни се лулаат
сите божилаци на светот

како квантна гравитација
и како белег во божјата зеница

Во сета космогонија свеста
е ерупција во точка. Свеста
ќе ја исполни празнината
и ќе ги расклоца небесните
ергели. Господарот на
темнината ќе ги скамени
изворите на сите јазици
за да се излечи светот од иронија

О боже, разумот ни ја убива
слободата, а гревот душата

Темни посланија примивме
среде камена шума: едни
богови ќе ви испратат суши,
огнови, жеги... А други - марази,
красти и гнојници. Ќе ви пуштат
нави, таласами, мори
Глади и ќе пустошат и жадови
Приде и присно, и векутума века

А бог ќе ги затвори очите за да
не сте сами во вселената
И нема да ве препознае меѓу
толку неверници. Оти секогаш
имало повеќе Нерони
одошто Исуси

И не знаете дека сè потекнува
од Водата и од бурите на
Светлината

А најголемите бури, луѓите,
само времето ги скротува

И што вчера згрешивме,
а што денес поправаме?
О виделино, за што денес
ќе ни судат абрашите,
а каде утре ќе ги распнеш
шаторите? И кој ќе ја открие
божјата маска
меѓу толку богови?

Сите сме стуткани во една
клетка, во генетско јадро
Во изоран црнозем
од плугот на вечноста
А вечна е само минливоста
И сите сме еднакво несреќни,
но не подеднакво свесни
за несреќата во нас

Ако бог нè заборавил во лесот на
постанокот, на гола цибурина,
каде што шибаат ледени ветришта,
ќе го осени ли нашиот дом
космичка зима ?

И како ќе знаеме дали еднаквоста
е симетрична во сите гравитации?
И дали во празнината постојат
метафизички димензии?
И дали равенствата во просторот
се ритаат како рогови во вреќа?
И дали негде хармонијата е хаос
од испревртени вокали?

И дали зборот е извртена слика
од некое митолошко време?

Пророчки фучат снежни виулици,
оти немаме стигма за сомнежи
и за долги разделби
О боже, изгубивме сè
во танцот со судбината

А кога сè ќе изгубиш, ќе можеш
да дадеш сè, брате Јон

8.

Боже, безнадежен е секаков
напор кога не може ништо
да се спречи. А немало
иљач против опстанокот

Од незнаење родот ни се губи
во темни плазми. И од пизми
се колвеме. Брат за целат. Како
што врвовите, гордост на
висините осамени, сами во
висините се противат еден
спроти друг. *Од глаата си*
патиме, но и против главата
си работиме, Господе

И варварска историја чука
во нашите дамари
О невидливо, како ќе ги
следиме твоите знаменија,
кога не сме ги исчистиле
уште душите од глотенки

Во време на глуварки, кога
на гозба ни идат свездите,
со молк се освојува убавината
и со огнови се брани љубовта,
која е најблиску до слободата

Во време без љубов
очајот е подлабок од вселената

Боже, не знаеме каде нè откорнаа
од татковината? И кога ќе се замразат
водите на Езерото со водите на
Морето? И кога ќе се вратиме
во конечното? Не видовме, оти
сè беше мрачно пред разделбата

И којзнае каква порака ќе ни дојде
од вселената и дали ќе ја прочитаме
од толкави далечини?
Одамна ангелите не ни соопштиле
што наумил Бог со нас
Како да сме оставени сами пред
громогласни хорови меѓу галаксии

Во лирска материја, опседнати сме
со самина и со прогонство во
бесконечноста. И ништо
не научивме од цинизмот
на Диоген. Оној што бараше човек
меѓу луѓето – изгубил сè
А поблиску е до боговите

Ќе ја отвориме Сончевата порта
оти немаме доволно видело во
душите. И ќе запалиме светилник
во универзумот, оти немаме доволно
надеж. Оти немаме доволно верба
И оти темнилото владее со светот

Бунтот на ангелите во нас
неподносливо татни. И не ќе се
излечиме од гревот на раѓањето

Само спасот во смртта е неодожен
А бог најмногу ни е потребен
кога исчезнуваме во осаменост

И постојано ја искривуваме
вистината за себе. И сликата
за нашата прапостојбина. Ниту
паметите каде сме го започнале
кругот на лутањето низ мракот
Ниту знаеме каде ќе го затвориме
За светлини сме создадени,
а патот ни е обраснат во темнила

И нема ли барем еднаш да ги
свртиме нашите лица назад
кон ѕвездите? Кон огнот,
како жената на Лот. И нема ли
еднаш да научиме дека ползењето
е судбина, а летањето бунт,
вечен копнеж, слобода на духот?
Нема ли да сфатиме дека вселената
е затрупана во згуснато време
и дека сме соучесници во
сопственото ништожење?
Нема ли да се увериме дека ниту
еден сон не ја задоволува суетата?

Отуѓени се препознаваме во Хаосот
И изгубени се бараме во Нејасното
А проклетството не можеме со никој
да го споделиме. Како сонот на
Гилгамеш. И го носиме во нас
од почетокот на видовите
Генот ни е жигосан во судбината
како жилавец на ледина

А што е судбината? Само призив
на фаталното и одлагање на поразот
во вечноста. Кога би го разбрале
Нејасното – би сфатиле сè за нас
И би ја решиле Големата загатка

Боже, безнадежен е секаков
напор кога не може ништо
да се спречи. А немало
иљач против опстанокот

9.

Повеќе крв е пролеана во
името на бога одошто
од мечот на сите тирани,
сатрапи и деспоти,
Каине грешен

Ништо човечко не најдоа
жените полегнати по разбоите
за да бидеш сожалуван
и да ја подмитиш жртвата
што не го заслужува злото

А никој досега не бил осуден
за насилство над јаството
И никој не одговарал за
злосторство врз самопочитта

А каде и да се свртиме околу
нас, секогаш сме најблиску
до смртта, како да цепиме
празнина од вселената
И залудно се надеваме дека
љубовта ќе нè спаси, задека
со видовитост е родена

Боже, има ли место во семирот
кај што не мириса на крв и смрт?
На братска крв и на братска смрт

И има ли карма во природата
која не потсека на крв и смрт?
На братска крв и на братска смрт

Колку родослови се изгубиле
во историјата, оти варварството
не ја познава иднината?
Мракот што го фрли меѓу
свездите е најголема темнина
во Светската бездна. Страв ни е
да не го затемни виделото
на лицето од Големата мајка
И да не ги угаси украдените
угарки, да не ги протера
огнарите што бдеат пред
влезот на трагедијата

Ги чекавме ноќите кога од Адам
доаѓаа симсари на камили,
товарени со амбер и мошуси
и кога нашите затегнати струни
ги покривавме со атлази
за да не нè чујат продавачките
на љубов од гусарските бродови

Тогаш сè племенско донесовме
од пустината. И сета светлина
од огништата што сè уште чадат
во врчва закопана во спомените
И постојано го одлагаме
нашето враќање и враќањето
на нештата што оддамна сме ги
истиснале од памтењето. Оти
заборавот е како колера заразен

И инертно се вртиме во круг
како крволочни сверови
во дувло, на кои им истекува
времето за котење. И стануваме
канибали на сопственото племе
Оти болеста за власт е неизлечива

Го понесовме со себе сето
Темнило. И зора не видовме
додека не го допревме
гласот на Морето
А свезди ни жареа во очите
И тогаш примивме грамота
дека смртта сеприсутно
чекорела по земјата. И дека
божјото испорче било заклано
како озимче на цепаница

Ариман се населил во нашите
шатори. Време е да тагуваме
во самина. И време е да ги
запалиме кандилцата во душите,
оти гревот дебне зад секоја сенка

А сè беше вода и долга тишина
Сè беше вода и длабока темнина
Оти расипнички сме ја изневериле
љубопитноста и оти сме имале
премногу бунтовништва во
мислите. Ах, каде би ни било
потеклото, а каде знаењето
кога светот би бил свесен за
другите светови во енакумената?

О боже, победа или ништо
А поразот е подвиг и кога се
премолчува. Историјата ја
подига завесата, а нема кој да
излезе од конаците и да нè
спаси од заблуди
Победникот сам си избира
предавници. Како да симнува
гревови од царските кубиња
и како да собира именки од
јазиците на незнајни племиња

А првиот грев е како првата
љубов, како последна желба,
Каине грешен

10.

Од храброста до лудоста најкус
е чекорот, Икаре безумен

Непара е човекот во космосот,
а сепак исполин меѓу видовите
Со ум што го придвижува
колцето на Историјата кон
други орбити. А самотен
ни е родот меѓу небесата

Требало да знаеш дека и бог
се самосожалува, гледајќи
си ги грешките. И ништо не
може да поправи, оти е
завршено неговото дело

Победа или ништо. Со секој
обид си повисоко во семирот
А поразот се премолчува

И боговите зла судбина имаат,
дури поголема и од кобта
човекова. И ганслива среќа
што меѓу ѕвездите трепери
како уплашена душичка,
како иманче на кланица

А нашиот разум посегнува
по сè што е забрането
Оти она што е дозволено

не се освојува и го нема
вкусот на освоено. И жената
не е привлечна ако постојано
не се освојува и ако постојано
не се обидува да освојува

Летот ти беше како пијано
страшило во бура. И чедноста
ти изгоре во пожар што не ја
допре твојата гордост. И лесно
те зароби слободата. А клучот
на морето остана во Куката
на громот. Не ги отклуча
знаците и не го одлости
семето што изрта во бунтот
на височините, Икаре безумен

Дали прорече сверило во сонот
Или те понесе самина како *звук*
меѓу два глуви мига
Едното крило ти беше
како образ на девојче
припиен до мајчина града
Другото пркосно се насука
спроти ветрот, како да те урекна
вообразбата за бесмртност

Од сè на светот, најнеможно
е враќањето од фаталноста
О каква немоќ на смртникот
да си ја поправи грешката

А во секој од нас има по еден
пророк. Но ниту една молитва
не ни се исполнила. Како да

почнува исчезнувањето на
големите божества

Зошто ја исклучи можноста
дека летањето е страст, вечен
копнеж, бунт, слобода на духот,
Икаре безумен?

Ја виде ли светлината како
дрско се разголува на сцената?
Или го почувствува колебањето
на мракот во арената?

Неоти сонуваше за бесмртност
И неоти наслути дека летањето
е чин на две еднакви спротивности:
Земјата која те влече надолу
во одбојноста на ползењето
И небото кое те воздигнува кон
свездите како самотен аждер
во врана галаксија

Твоите крилја како номадски
громови грабеа над морето
А меѓу морето и облаците
космички бури го лулаа бродот
на твојата прокоба

Сега во твојата земја се котат
пилишта со восочни крилја
и клукаат псомина во мракот
И не знаат која од авантурите
човекови ќе откине дел од
божјата промисла, а која ќе
биде кобна за единката

Над морето цибрина, како
снег да ја завеал вселената
и како да се обликува хаосот
во привидна симетрија

Со секој обид си поблиску
до вечноста
А од храброста до лудоста
најкус е чекорот,
Икаре безумен

11.

*Вечноста е минлива. Само
минливоста е вечна,
Орфеју тажен*

Ти прв ја сфати смртта
како пат во неизвесноста
Но љубовта те понесе против
волјата на боговите
и не разбра дека и целатот
и жртвата се дел од
колцето на судбината

И не виде дека, кога не сме
во Историјата, сеќавањата
ни се враќаат кон иднината
и дека само убавината
го открива мигот на вечноста

Никој не може да го издржи
товарот на љубопитноста
кога секоја свест ќе се
сообрази со свеста на бога
Оти во кругот на неповратноста
непоимлива ти беше слободата
на избор за можниот исклучок
И фатално несфатлив сомнежот
наспроти вистината

Кога би можеле да промениме
само дел од минливоста

И кога би запреле барем
еден миг од Големото тркало
на движењата во Природата,
поблиску би биле до вечноста
Но пак не ќе бевме знаеле
дали празнината е поголема
од темнината

И што ние паметиме од
вечното движење: кружната
преобразба на материјата?
Само преобразбата?
Или само материјата?
Или ништо?
И дали ќе се секаваме на
нештата што можат повторно
да се доживеат во мигот
кога сме ја исклучиле
можноста дека веќе еднаш
сме ги доживеале?

Само ти ги дочу *небесните*
хорови. И само ти се обиде
да го вратиш мигот на вечноста
назад во иднината. И да се
огласиш пред запалените
стрништа што се всираат
во потонски заблуди
На некое самотно присојче
во вселената го слушаш звукот
на божјите химни,
Орфеју тажен

Најразумно од сè е
да ја славиме минливоста

и да ја прифатиме смртноста
како вечност меѓу два
космички мига:
оној што постојано некаде
заминува и оној што
бесконечно од негде се враќа

И каква е тука неодоливоста
за победа и неподносливоста
на поразот ?
Каква е смислата на светот
постојано да се самоуништува,
кога сè ништожно исчезнува
во одвратна празнина?

Златно зрно фрли во црна книга,
каде што ѕвездите сонливи се капат
во вечно промеливи бои
Светот бара љубов, а не слобода
Оти љубовта го наоѓа бога
кога сме очајни. А слободата
е поопасна и од тиранија кога
безгранично владее со свеста

Кој не знае каде ја сокрил
нежнота на голите номатки,
нема никогаш да дознае,
оти тие доѓаат и си одат
Кој не заспал во белите одаи
на земските кралици, нема
никогаш да заспие, оти тие
доаѓаат и си одат
Кој кротки весталки не љубел
на небесен чардак, нема

никогаш да љуби, оти тие
доаѓаат и си одат

Ти што ги слушаш и најтивките
воздишки на свездите
и ти што владееш со сета
хармонија во Природата,
отфрлајќи го мигот на минливоста,
го отфрли и сонот за вечност

И нема што да ја утеши
твојата бесмртност во празните
пространства на бескрајот
Твото митолошко време
безнадежно се врати во Историјата

Бескрајот е празен,
а празнината бескрајна,
Орфеју тажен

12.

О правдољубив Епископе
Велички. Целомудри Граматик
и Свјати Великомученик
Аз недостојни раб божји,
на жито се радујем. И дадох
умноме цару вергија
И принесох јалову свиску
А церкви, храму божјем,
оплат принесох и даровах икону,
зане здраве николиже достаточно

Спаси нè од невидливого во нас,
Клименте Велик
Од лукавци што се прикажуваат
како пророци. Од лицемери и
ништожници што идат како
избавители на лјудот
Оти и кога е лажна, верата е
зараза што не се лекува

Ти Скротител на бурите
Кога нојум призиваме духови,
високо од ридот ни ги грееш
душите изземнати

Ти Исцелител на водите
Кога ја вабиме неутешноста,
високо од ридот ни ги лешиш
раните закрастени

Ти Светилник на умот
Кога слепи алавме во темнило,
високо од ридот нè научи
на буквите непорочни

Ти што ја питомиш природата
и со кроткост ги збунуваш
сверовите. Го посеа писмото
на сончева ледина. И ја заора
браздата на знаењето

По Царскиот пат ќе дојдат
комитопули во земјата во која
и ангелите се проколнати,
а пророците питачи
Елемази ќе откопаат копита
предавнички под тврдината,
мртви коњаници пред тврдината
Кој ќе ги запре до Гробот
со девет засидани клетви?
И кој ќе ги врати од Гробот
со девет лути болештини ?

Копита одмазднички пред
тврдината, коњаници во тврдината
Кој ќе ги дочека на Гробот
со девет рани измамнички?
И кој ќе ги испрати од Гробот
со девет чуми, со девет чудеса?
И кој ќе ги нагости на Гробот
со девет премирања и девет смрти ?

Кој мракот ќе им го одлепи
од очите темни? Кој крвта ќе им ја
одсвери во утеша тажна? Кој љубов

ќе им налее на Момин бунар ?
А зла среќа коби во секоја душа,
задека ќе ни било судено
за сè што сме одзеле од бога

Ништо не е залудно во твојот труд,
Клименте Велик
Колку нови чудеса во денот,
толку нови молитви во ноќта
Ти што зборуваш со светлините,
светлини ни посеа во бавчите
Ни бразда место немаме,
а садиме лозја, овошки калемиме
Сидаме манастир на небесно гумно

И голема ни е љубовта кон Бога,
а мала наградата. Оти Создателот
некому сите зла му ги дозволува,
а некому му ја одзема радоста
Нас името нè расколи, јазикот,
писмото. А нема кој да нè излекува
од омразата византиска, од задувот
фанариотски, Епископе Плаошнички

Се сјатија против нас нејаки
како ѕверови на изгубено иманче
А нам глодањето ни е во крвта
Брат на брата - гробар
Син на татка - волк,
Клименте Велик

А подеднакво се страдало
во рајот и во пеколот
Неоти смртни, и неоти безимени
вдишуваме вечност, вселенски лач

од твојата бесмртност и име
Како бог да се вгледува
во нашите заумни души

Ти што боготвориш на зелени
падишта, на рулини, на пресеки
Ти што во златни ораници го
посеа семето на грамотна азбука
Чувај нè од нејасното
Од она што не го препознаваме
и од она што и во сонот
не ни се прикажува
Оти патот завршува како свер
во губина. Во темна галаксија

Опстанокот у сија сверина,
у бесна волковија, е потешок
од сета гравитација во просторот
И зависта е поголема од гладот,
а надежта само пат до очајот
Оти зборот беше пред бога
И оти за вечноста -
и бескрајот се жртвува

Доброме цару рукотворина,
а богу вечнаја памјат
И николиже конец жизни

*Ни град, ни рој од скакулци,
ни арачлии*
Човекот е прашинка
во сенишна бура
Кој стасал до врвот
во атли ќе лежи,
Клименте Велик

СОДРЖИНА

ПОВЕЈ ВО ТИШИНАТА	5
АЛЕКСАНДАР	63
ПЕТНАЕСЕТТЕ	107
ПОТОМЦИТЕ НА ЧРТ	125

Иван Василевски
ОДМЕЃУВАЊЕ
НА СВЕТОТ

*

Издавач
ДИЈАЛОГ

Ул. „Борка Талески“, бр.26-7/43 – Скопје
Тел./факс: 02/3227 493
zdruzeniedijalog@yahoo.com

*

Коректура
Надица Смилевска

*

Компјутерска обработка
Јане Јаневски

*

Печат
РИ Графика – Скопје

CIP-Каталогизација во публикација Национална и
универзитетска библиотека „Св. Климент Охридски“,
Скопје

821.163.3-1

ВАСИЛЕВСКИ, Иван

Омеѓување на светот : (поеми) / Иван Василевски. -
Скопје : Дијалог, 2011. - 176 стр. ; 21 см. - (Едиција
Современа македонска поезија)

ISBN 978-9989-155-76-5

COBISS.MK-ID 86969610

Иван Василевски е роден на 10 септември 1947 година во с. Босилово, Сирумичко.

Дипломирал на Катедраа за југословенски книжевности на Филозофскиот факултет во Скопје

Автор е на поетски книги:

Збирки поезија:

Привет во тишината, Црнорисци, Кука на свездије, Започени души, Ушки

Поеми: Најаша, Поеми за тишината (Повеј во тишината), Александар, Пејнаесети, Поштомци на Чри

Добитник е на наградаа „Ацо Шопов“ на ДПМ за збирката Ушки.

ISBN 9989-155-76-5